

ΕΘΝΟΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΞΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΙΟΥΝΗΣ 2007

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 258

ΤΙΜΗ 50 ΣΕΝΤ

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ £1.00

OXI ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE EVET

ΤΩΡΑ
ΕΙΝΑΙ
Η ΩΡΑ

ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Για τη λύση και κοινωνική αλλαγή

S O L C U

ŞİMDİ
TAM
ZAMANI

B A Ş K A N

Toplumsal dönüşüm ve çözüm için

Η Αριστερά
μπορεί να
κερδίσει τη μάχη

ΣΕΛΙΔΑ 2

“Bu Memleket
Bizim
Platformu”ndan
TC’ye Protesto

Sayfa 7

Η Αριστερά μπορεί να κερδίσει τη μάχη

Η συζήτηση που διεξάγεται στη βάση του ΑΚΕΛ για τις πιθανές επιλογές του κόμματος όσον αφορά τις προεδρικές εκλογές είναι μια διαδικασία πρωτόγνωρη στην ιστορία του κόμματος. Οι λόγοι της προσφυγής σ' αυτή τη διαδικασία δεν μπορούν να αναζητηθούν παρά στην έντονη δυσανεμία των μελών και ψηφοφόρων του ΑΚΕΛ από την πολιτική της συγκυβέρνησης και τη γενικότερη συμμαχία και στήριξη που δίνει η ηγεσία του κόμματος στον Τάσσο Παπαδόπουλο.

Ήταν κοινό μυστικό (όσο κι αν δεν το παραδεχόταν η ηγεσία) ότι η επιλογή του Παπαδόπουλου από το ΑΚΕΛ και η ανάδειξή του στην προεδρία αντιμετωπίστηκε με έντονο σκεπτικισμό και διαφωνίες από μια σειρά στελεχών και μελών του κόμματος. Σήμερα πλέον, περισσότερο από τέσσερα χρόνια από τότε, η εφαρμογή του προγράμματος της «αλλαγής» μόνο δυσφορία και απογοήτευση προκαλεί, ενώ η εμπιστοσύνη στον Παπαδόπουλο ολοένα και μειώνεται.

Ήδη, οι τοποθετήσεις της πλειοψηφίας των μελών του ΑΚΕΛ στις κομματικές ομάδες αποτελούν «πυρ ομάδων» κατά της πολιτικής Παπαδόπουλου. Από το Κυπριακό, την κοινωνική και οικονομική πολιτική, μέχρι την αξιοκρατία και το ρουσφέτι. Σε αντίθεση με το τι λέει η ηγεσία περί επιτυχημένης διακυβέρνησης, η πραγματικότητα όπως τη βιώνουν πλατιά στρώματα των εργαζομένων είναι εντελώς διαφορετική. Έτσι, η συζήτηση στη βάση του κόμματος και της επιλογής Χριστόφια ως υποψηφίου στις επερχόμενες προεδρικές είναι μια διαδικασία που εκ των πραγμάτων έχει επιβληθεί στην ηγεσία, η οποία πριν ακόμη μερικές εβδομάδες μάλλον έωπαχνε τους τρόπους μέσα από τους οποίους θα υποστήριζε ξανά τον Παπαδόπουλο, με τον οποίο άλλωστε συμφωνούσε

σχεδόν σε όλα, ιδιαίτερα στο Κυπριακό. Είναι όμως αδύνατο μια δεξιά κυβέρνηση, έστω κι αν σ' αυτή συμμετέχει το ΑΚΕΛ, να ανταποκριθεί στις προσδοκίες των εργαζομένων, την ίδια ώρα που ακολουθεί

μια πολιτική λιτότητας και δίνει ψίχουλα ακόμη και στις ομάδες του πληθυσμού με τις μεγαλύτερες ανάγκες. Από την άλλη, η πολιτική Παπαδόπουλου στο Κυπριακό, πέραν από το ότι κατέληξε στα διχοτομικά αδιέξοδα, ταυτόχρονα εκκόλαψε και εξέθρεψε ένα απορριπτικό-εθνικιστικό μπλοκ που δεν ανέχεται την αντίθετη άποψη και απειλεί να καταστρέψει κάθε μηχανισμό αντίστασης στις ψευδοπατριωτικές κορώνες των διαφόρων βολεμένων και μιζαδόρων της εξουσίας.

Ο κόσμος της Αριστεράς αντιλαμβάνεται πλέον πολύ καλά ότι μια νέα πενταετία Παπαδόπουλου, ακόμη και με την προϋπόθεση προγραμματικών δεσμεύσεων, θα οδηγήσει σε περαιτέρω επιδείνωση των ήδη υπαρκτών κοινωνικών προβλημάτων, ενώ θα χαθεί εντελώς η όποια προοπτική λύσης

του Κυπριακού στη βάση των κοινών συμφερόντων Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων εργαζομένων. Τυχόν συμμετοχή του ΑΚΕΛ σε μια νέα κυβέρνηση υπό τον Παπαδόπουλο – λαμβάνοντας υπόψη την εν λευκώ στήριξη που του δίνει η

ιοσύνη του ΔΗΣΥ την προεδρία χρειάζεται την υποστήριξη του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ στο β' γύρο. Οι πατριώτες ηγετίσκοι του «Όχι» αφήνουν δηλαδή ανοικτό το ενδεχόμενο να υποστηρίξουν την «προδοτική», όπως οι ίδιοι τη χαρακτηρίζουν, πολιτική του Συναγερμού, αποκαλύπτοντας έτσι ότι το «Όχι» τους είναι πλήρως ταυτισμένο με την εξουσία και τα προνόμια που τους παρέχει, ο δε πατριωτισμός τους είναι απλώς προς πώληση. Κι αυτό κάνουν τα τέσσερα τελευταία χρόνια.

Η ευθύνη της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, αλλά και της βάσης του κόμματος για ανακοπή αυτής της πορείας είναι τεράστια. Τώρα είναι η ώρα να δώσουν την εναλλακτική προοπτική και να απαλλαγεί η κυπριακή κοινωνία από τις συνέπειες της μακροχρόνιας δεξιάς διακυβέρνησης. Η πρόταση για υποψηφιότητα Χριστόφια αγκαλιάζεται με θέρμη από τη συντριπτική πλειοψηφία των μελών και ψηφοφόρων του ΑΚΕΛ και πλατύτερα στρώματα της κοινωνίας. Οι ομάδες βάσης του κόμματος και η συνδιάσκεψη που θα πάρει τις τελικές αποφάσεις έχουν καθίσει να δώσουν στο εργατικό κίνημα της Κύπρου, Ε/Κύπριους και Τ/Κύπριους, την προοπτική της αριστερής υποψηφιότητας στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές. Μια τέτοια υποψηφιότητα στηριγμένη σ' ένα φιλεργατικό πρόγραμμα και σε μια πολιτική προσέγγισης με τους Τ/Κύπριους, μακριά από εθνικιστικές εξάρσεις, είναι βέβαιο ότι θα ενθουσιάσει πλατιά στρώματα των εργαζομένων που θα δώσουν τη μάχη των προεδρικών με σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας.

Γ. Κ.

ΕΔΕΚ Ένας κατήφορος χωρίς τέλος

Η ΕΔΕΚ γεννήθηκε το '69 και ανδρώθηκε μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Στην Ελλάδα κυβερνούσε η Χούντα, η ΕΟΚΑ Β' δρούσε υπό την προστασία της, το πραξικόπημα και η εισβολή του '74 έφεραν τεράστιες ανατροπές στην κυπριακή κοινωνία. Μέσα σε κείνες τις συνθήκες καλείτο η ΕΔΕΚ με τη δημιουργία της να δώσει τη ριζοσπαστική φωνή και αγωνιστική έπαλξη για την Αριστερά.

Τα συνθήματα: «ΕΔΕΚ-Λαός-Αντίσταση, Κοινό Μέτωπο Ε/Κυπρίων -Τ/Κυπρίων Εργαζομένων, Οργάνωση, Αγώνας, Σοσιαλισμός» ήταν αυτά που κυριαρχούσαν τα πρώτα χρόνια μετά το '74 δίνοντας προοπτική και ελπίδα στον κόσμο του κόμματος και γενικά στην Αριστερά.

Σε τρεις προεδρικές αναμετρήσεις,

'83, '88, '98, η ΕΔΕΚ με υποψήφιο τον Λυσσαρίδη διεκδικούσε την αριστερή ψήφο προτάσσοντας το δικό της ανεξάρτητο πρόγραμμα σε αντίθεση με την πάγια πολιτική του ΑΚΕΛ που όλα αυτά τα 26 χρόνια από το '77, μετά το θάνατο του Μακαρίου, μέχρι και το 2003 στήριζε με την ψήφο του δεξιούς υποψηφίους.

Η ΕΔΕΚ, το 2003, μετά από τις δοκιμαστικές περιπλανήσεις του Ομήρου, στο τέλος σύρθηκε στην ψήφιση του Τάσσου κάτω από το βάρος της στήριξης του από το ΑΚΕΛ.

Σήμερα μπροστά στα αδιέξοδα της διακυβέρνησης από τον Τάσσο και υπό το βάρος της αντίδρασης από τον κόσμο της Αριστεράς, αναγκάζεται η ηγεσία του ΑΚΕΛ να σκεφτεί για δική της αυτόνομη κάθοδο προτάσσοντας το όνομα του Χριστόφ-

ια, μια υποψηφιότητα που αν τελικά υιοθετηθεί τελεσίδικα από το κόμμα, θα φέρει την Αριστερά σε θέση να διεκδικά για πρώτη φορά με αξιώσεις την εξουσία.

Με ελάχιστη συνέπεια απέναντι στην ιστορία της ΕΔΕΚ, θάπρεπε η ηγεσία της να κινηθεί και να ενθαρρύνει μιαν αριστερή υποψηφιότητα και να κτίσει κοινό μέτωπο με το ΑΚΕΛ χωρίς οποιαδήποτε αμφιταλάντευση. Αντί αυτού, απόλυτα αλλοπρόσαλα και χωρίς οποιαδήποτε λογική και ιστορική συνάφεια η ηγεσία εξαγγέλλει την πρώτη υποστήριξη της προς τον Τάσσο απογοητεύοντας τη βάση του κόμματος και αποστερώντας από την Αριστερά την πρόσθετη δυναμική που θα έδινε το κοινό μέτωπο ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Η πρόσφατη απόφαση της Κ.Ε. μόνο καταθλιπτική και μίζερη για την ιστορία της ΕΔΕΚ θα

μπορούσε να χαρακτηριστεί. Η επιμονή της ηγεσίας σε μια αντιδραστική υποψηφιότητα Τάσσου σε ένα σκηνικό όπου θα προβάλλει από την άλλη μια υποψηφιότητα Χριστόφια, θα φέρει το κόμμα όχι απλά στα πρόθυρα της διάσπασης αλλά της πλήρους απαξίωσης του κόμματος από τα μέλη του και τον κόσμο της Αριστεράς. Ήδη, οι δημοσκοπήσεις δείχνουν τους δεξιότερους ψηφίζοντες Τάσσο μόνο κατά 50%, προτού καν εξαγγελθεί επίσημα η υποψηφιότητα Χριστόφια.

Η ΕΔΕΚ ιστορικά δημιουργήθηκε για να δώσει μια νέα ελπίδα στο χώρο της Αριστεράς και την κοινωνία και όχι για να συνδράμει την αντίδραση και τον στείρο εθνικισμό. Σήμερα με τη στάση και την πολιτική της απλά αναιρεί τον εαυτό της.

Μ.Ζ.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Να αρθεί κάθε είδους απομόνωση

Στο βαθμό που η Ε/κυπριακή επίσημη διπλωματία ισχυρίζεται ότι ήθελε τη λύση του Κυπριακού και αυτή ήταν αδύνατη λόγω της πολιτικής του Ντενκτάς, γινόταν πιστευτή και έβρισκε διεθνώς ερείσματα. Πάνω σε αυτή τη βάση και για 30 και πλέον χρόνια η Ε/κυπριακή πλευρά διαχειρίστηκε από μόνη της την Κυπριακή Δημοκρατία και αξιοποίησε μονομερώς όλα τα προνόμια που αυτή εκχωρούσε, με τους Τ/κύπριους να βρίσκονται στην απομόνωση.

Με το δημοψήφισμα η κατάσταση και τα ισοζύγια έχουν αλλάξει δραματικά. Οι Τ/κύπριοι με την εξέγερση τους και την περιθωριοποίηση του Ντενκτάς έδειξαν μαζί και με το ΝΑΙ στο δημοψήφισμα ότι θέλουν τη λύση, τη συνύπαρξη, και συνδιαχείριση με τους Ε/κύπριους της Κυπριακής Δημοκρατίας. Αντίθετα οι Ε/κύπριοι με το ΟΧΙ τους έδειξαν στην πράξη ότι δεν θέλουν να συνδιαχειριστούν και να μοιραστούν την εξουσία και τα προνόμια της.

Από το δημοψήφισμα και δώθε οι Τ/κύπριοι αντικρίζονται εντελώς διαφορετικά από το Διεθνή παράγοντα ο οποίος προσπαθεί στη βάση των νέων πραγματικοτήτων, με διάφορες ενέργειες να τους βγάλει από την απομόνωση στην οποία βρίσκονται για 33 χρόνια.

Είτε το θέλει η Ε/κυπριακή εξουσία είτε όχι πολύ γρήγορα θα αρθεί η οποιαδήποτε απομόνωση των Τ/κυπρίων μέσα από τη διεθνή αναγνώριση λιμανιών, αεροδρομίων, πανεπιστημίων και άλλων θεσμών και οργανισμών, ανεξάρτητα αν δεν θα έχει αναγνωριστεί ξεχωριστό Τ/κυπριακό κράτος.

Οι Ε/κύπριοι κυβερνώντας επιμένουν για συνέχιση του εμπάργκο και μονοπόλησης των προνομίων και εξαγωγέλλουν δήθεν μέτρα στήριξης των Τ/κυπρίων την ίδια ώρα που με διάφορες ενέργειες τους και με την προπαγάνδα τους σκοτώνουν κάθε επαφή και δοσοληψία μεταξύ Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων.

Αυτό που φοβίζεται το Ε/κυπριακό κατεστημένο είναι ότι θα αποκαλυφτεί στα μάτια των Ε/κυπριακών μαζί η υποκρισία του, όταν για δεκαετίες συντηρούσε το μύθο ότι η άρση του εμπάργκο θα ισοδυναμούσε με την αναγνώριση Τ/κυπριακού κράτους.

Βέβαια αυτό θα μπορούσε να τρομοκρατεί μόνο τους μωπιακά βλέποντας κυβερνώντες μας και κάποιους συνδοιπόρους τους ξενодоχούς. Διότι στο τέλος-τέλος αν το προϊόν και στο Νότο και στο Βορρά είναι αξιόλογο και έχει να προσφέρει η κάθε μια πλευρά τα δικά της πλεονεκτήματα τότε θα αυξηθεί συνολικά το τουριστικό ρεύμα προς την Κύπρο, το ίδιο όπως ισχύει και για κάθε άλλο προορισμό.

Αντίθετα με τις επιδιώξεις του Ε/κυπριακού κατεστημένου, οι Ε/κυπριακές μάζες και ειδικά η Αριστερά θάπρεπε εδώ και χρόνια να ζητούν την άρση της απομόνωσης και κάθε είδους εμπάργκο απέναντι στους Τ/κύπριους σαν μια πολιτική θέση-μοναδικό όπλο- στην πορεία κερδίσματος της εμπιστοσύνης των Τ/κυπριακών μαζών και σαν έμπρακτη απόδειξη ότι δεν υπάρχει καμιά πρόθεση για καταπίεση και απομόνωση τους. Σήμερα, με τις συνθήκες όπως έχουν διαμορφωθεί, έχει καθήκον η Αριστερά να βγει τολμηρά και να καταγγείλει την υποκρισία του κυβερνητικού και μη κατεστημένου και να απλώσει το χέρι της προς την Τ/κυπριακή πλευρά.

Η συνύπαρξη Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων αν θα μπορέσει να υπάρξει στην πράξη αυτό θα συμβεί μόνο σε εθελοντική βάση και όχι στη βάση του εσθελισμού. Οι Τ/κύπριοι ήδη έχουν αποδείξει με τα γεγονότα του 2003-4 τη διάθεσή τους για συνύπαρξη και ενότητα. Τώρα είναι η ώρα και για τους Ε/κύπριους αφού ξεπεράσουν τις φοβίες τους και τη σημερινή τους κυβέρνηση να δείξουν τις ανάλογες διαθέσεις.

Τώρα είναι η ώρα για αριστερό πρόεδρο

Οι προεδρικές εκλογές του επόμενου χρόνου είναι κρίσιμες: Κρίνεται όχι μόνο η τύχη του κυπριακού προβλήματος αλλά αποτελούν και μια μοναδική ευκαιρία για την εκλογή αριστερού προέδρου.

Σε όλη τη ζωή της Κυπριακής Δημοκρατίας η θέση της Προεδρίας ήταν απαγορευμένη για την αριστερά. Στο εσωτερικό ο έλεγχος του στρατού και της αστυνομίας από τη δεξιά κρεμόταν σαν δαμόκλειος σπάθη στους ώμους της αριστεράς, με την απειλή πραξικοπήματος να εκφράζεται τότε συγκαλυμμένα και τότε απροκάλυπτα σε περίπτωση ανόδου της αριστεράς στην εξουσία.

Στο διεθνές πεδίο, παρά την τυπικά αδίστακτη τοποθέτηση της Κυπριακής Δημοκρατίας, η Δύση πάντα θεωρούσε πως η Κύπρος της ανήκε και δεν θα επέτρεπε με κανένα τρόπο να περάσει στη σφαίρα επιρροής της Σοβιετικής Ένωσης, δεν θα επέτρεπε τη δημιουργία μιας νέας Κούβας στην Ανατολική

Μεσόγειο. Η απειλή πάντα υπήρχε πως, είτε άμεσα είτε έμμεσα μέσα από την Ελλάδα ή την Τουρκία, η Δύση θα επενέβαινε για να εμποδίσει την κατάληψη της εξουσίας από την αριστερά.

Σήμερα αυτές οι συνθήκες έπαψαν να υπάρχουν. Το ΑΚΕΛ είναι σήμερα το κύριο κόμμα της συγκυβέρνησης. Ο Δημήτρης Χριστόφιας είναι Πρόεδρος της Βουλής, μια θέση που βρίσκεται στη δεύτερη θέση στην ιεραρχία της εξουσίας. Αριστεροί Υπουργοί αποτελούν την πλειοψηφία στο Υπουργικό Συμβούλιο χωρίς να προκαλούν την αντίδραση κανενός. Κομμουνιστικά κόμματα συμμετέχουν πια στην εξουσία χωρίς αυτό να προκαλεί επεμβάσεις ή πραξικοπήματα.

Πάνω απ' όλα, η Κύπρος έχει οδηγηθεί σε τρομερά αδιέξοδα από τη σημερινή κυβέρνηση, τόσο στην κοινωνική πολιτική όσο και στο εθνικό ζήτημα. Ο Πρόεδρος Παπαδόπουλος ακολουθεί μια πολιτική που είναι αδύνατο να οδηγήσει πουθενά. Αυτή η πολιτική παρασέρνει το ΑΚΕΛ και την ΕΔΕΚ σε μια πορεία όπου αναγκαστικά θα είναι συνυπεύθυνοι για τα προβλήματα που θα ακολουθήσουν με αποτέλεσμα το διασυρμό και την αποδυνάμωσή τους.

Στο εθνικό ζήτημα ο Πρόεδρος Παπαδόπουλος ακολουθεί μια ακραία απορριπτική πολιτική που έχει αποξενώσει την Κύπρο από την Ευρώπη, τα Ηνωμένα Έθνη και, κύρια, την τουρκοκυπριακή κοινότητα. Με αυτή την πολιτική, λύση στο κυπριακό είναι αδύνατη με αποτέλεσμα η διχοτόμηση να εδραιώνεται και η μονιμοποίηση της σημερινής κατάστασης να είναι πια ορατό ενδεχόμενο. Δείγματα αυτής της πορείας είναι ο οικοδομικός οργασμός στις ελληνοκυπριακές περιοχές στο Βορρά, η δραματική αύξηση του αριθμού των εποίκων, οι πιέσεις για απευθείας εμπόριο με την τουρκοκυπριακή κοινότητα με άνοιγμα του λιμανιού της Αμμοχώστου και πτήσεις από το αεροδρόμιο της Τύμπου. Στο ίδιο πλαίσιο είναι και η δήλωση του Ταλά ότι η Μόρφου δεν πρέπει πια να θεωρείται σαν έδαφος υπό επιστροφή και θα πρέπει να γίνουν αναπτυξιακές επενδύσεις.

Η σύγκρουση του Προέδρου Παπαδόπουλου με την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Αμερική σε σχέση με το εθνικό θέμα οδηγεί την κυβέρνηση στο πλήρη υποταγή σε όλους τους άλλους τομείς της εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής. Έχει ανοίξει τα κυπριακά αεροδρόμια στα

αμερικάνικα και νατοϊκά αεροπλάνα και ελικόπτερα, τα κυπριακά λιμάνια στα αμερικάνικα και νατοϊκά πλοία για δράση στους πολέμους της Μέσης Ανατολής. Παρά την αντίθεση του ΑΚΕΛ, ετοιμάζεται να ζητήσει την ένταξη της Κύπρου στο «Συνεταιρισμό για την Ειρήνη», μια συγκαλυμμένη επέκταση του ΝΑΤΟ που στόχο έχει τη διατήρηση της σημερινής τάξης πραγμάτων, την καταστολή κάθε προσπάθειας για αλλαγή.

Στο όνομα της ένταξης στη ζώνη του Ευρώ ακολουθεί μια πολιτική λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων που από τη μια συρρικνώνει το βιοτικό επίπεδο των πλατιών μαζών ενώ από την άλλη δίνει πλουσιοπάροχες επιδοτήσεις σε πλούσιους επιχειρηματίες. Την ίδια στιγμή που οι τιμές της γης

ανεβαίνουν κατακόρυφα, εφαρμόζονται πολιτικές που αποτελούν ουσιαστικά δώρα εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών σε συγκεκριμένα άτομα, όπως στην περίπτωση των γηπέδων γκολφ.

Αυτή η κατάσταση πρέπει να αλλάξει. Δυστυχώς χωρίς την αλλαγή προέδρου αυτό δεν μπορεί να γίνει. Το ΑΚΕΛ είναι καιρός να επαναξιολογήσει την κατάσταση με ψυχραιμία και να υποστηρίξει αριστερό υποψήφιο για την προεδρία. Το λάθος της υποστήριξης Παπαδόπουλου στις προηγούμενες εκλογές δεν πρέπει να αποτελεί εμπόδιο σε μια ορθολογιστική αξιολόγηση των συνθηκών. Η Κύπρος χρειάζεται ένα νέο Πρόεδρο με αριστερή πολιτική που να ξαναφέρει την Κύπρο στο δρόμο της λύσης του εθνικού προβλήματος και της συνεννόησης με τους Τουρκοκύπριους. Χρειάζεται ένα νέο Πρόεδρο που να οδηγήσει την Κύπρο σε μια καλύτερη κοινωνία.

Χωρίς την υποστήριξη του ΑΚΕΛ ο Παπαδόπουλος δεν έχει κανένα σοβαρό στήριγμα για τη διεκδίκηση της προεδρίας και θα καταρρεύσει σαν χάρπινος πύργος. Μια υποψηφιότητα της αριστεράς δεν μπορεί πια να δημιουργήσει συνθήκες ενότητας της δεξιάς «ενάντια στον κομμουνιστικό κίνδυνο». Μια υποψηφιότητα της αριστεράς έχει, για πρώτη φορά στην ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας, σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας. Το ΑΚΕΛ μπορεί και πρέπει να δώσει σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους την ευκαιρία για ένα καλύτερο μέλλον.

Ακόμα όμως και στην περίπτωση που το ΑΚΕΛ δεν αρθεί στο ύψος των περιστάσεων και επιμένει στην υποστήριξη Παπαδόπουλου, η αναγκαιότητα για αριστερό υποψήφιο εξακολουθεί να υπάρχει. Τα αδιέξοδα της πολιτικής της κυβέρνησης είναι πια ορατά, η αντιλαϊκή πολιτική της αποξενώνει τις μάζες. Το αποτέλεσμα των εκλογών θα κριθεί με πολύ μικρή διαφορά και δεν αποκλείεται να έχουμε ανατροπή του σκηνικού. Η μάχη ανάμεσα σε δυο δεξιούς υποψηφίους θα οδηγήσει πολλούς αριστερούς ψηφοφόρους σε αμηχανία και υπάρχει ανάγκη για μια τρίτη διεξοδό, τη διεξοδό του αριστερού υποψηφίου. Η επιτυχία μιας αριστερής υποψηφιότητας χωρίς το ΑΚΕΛ μπορεί να είναι περιορισμένη, είναι όμως αναγκαία στην προσπάθεια ανακοπής της σημερινής πορείας.

**Αριστερή Πτέρυγα
Λευκωσία 18 Μαΐου, 2007**

Η προοπτική μιας νέας κυβέρνησης με αριστερό πρόεδρο στις εκλογές του Φεβράρη 2008 έχει επιφέρει για πρώτη φορά, μετά την εποχή του δημοψηφίσματος, ελλειδοφόρα μηνύματα όσον αφορά τη λύση του κυπριακού και την επανένωση της Κύπρου. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι στην προεκλογική περίοδο που θα επακολουθήσει οι επικριτικοί και οι σχεδιαστές της εκλογικής εκστρατείας του προεδρικού θα επικεντρωθούν στο Κυπριακό με σκοπό να αναδείξουν την επαναφορά ή όχι του σχεδίου Ανάν ως το κεντρικό ζήτημα συζήτησης, επιδιώκοντας να εκμεταλλευθούν το 76% των ψηφοφόρων που ψήφισε ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Επίσης όμως δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η προεκλογική περίοδος θα έχει ισχυρές αναφορές σε θέματα οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής. Σε αυτούς τους τομείς το ΑΚΕΛ έχει δείξει σε αρκετές περιπτώσεις την αντίδρασή του στην ακολουθούμενη πολιτική, χωρίς να είναι όμως σε θέση να προβεί σε μια πιο σφαιρική κριτική της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής της συγκυβέρνησης και χωρίς να μπορεί να διαμορφώσει εναλλακτικές προτάσεις.

Η Αριστερά να βάλει φρένο στη νεοφιλελεύθερη πολιτική

Οι εκπρόσωποι του προεδρικού θα προσπαθήσουν να παρουσιάσουν μια ωραιοποιημένη εικόνα όσον αφορά την οικονομία με κύριο άξονα την επίτευξη των προϋποθέσεων για την υιοθέτηση του ευρώ στην Κύπρο. Τα κριτήρια που ισχύουν στη Ευρωπαϊκή Ένωση για την εισδοχή μιας χώρας στην ευρωζώνη αποτελούν βασικά στοιχεία της νεο-φιλελεύθερης οικονομικής ιδεολογίας:

- Μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος κάτω από 3% του ΑΕΠ
- Χαμηλός πληθωρισμός
- Χαμηλά επιτόκια
- Σταθερή ισοτιμία της κυπριακής λίρας με το ευρώ
- Μείωση του δημόσιου χρέους κάτω από 60% του ΑΕΠ

Για την επίτευξη των πιο πάνω στόχων η κυπριακή οικονομία έχει υποβληθεί σε μια παρατεταμένη περίοδο λιτότητας με περικοπές στις κοινωνικές παροχές και αυξήσεις στα φορολογικά έσοδα. Σαν αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής, την οποία η κυβέρνηση θα παρουσιάζει σαν «επίτευγμα», έχουν περιορισθεί οι δαπάνες σε τομείς όπως της υγείας, της παιδείας και των κοινωνικών παροχών καθώς και επιβράδυνση στην ανάπτυξη της οικονομίας και σταδιακή αύξηση της ανεργίας, η οποία έχει φτάσει σχεδόν στο 5% του εργατικού δυναμικού.

Το ΑΚΕΛ έχει αντιταχθεί στην υιοθέτηση του ευρώ από την Κύπρο, η οποία αναμένεται να υλοποιηθεί την 1η Γενάρη 2008, αλλά με έναν περιορισμένο τρόπο υποστηρίζοντας την αναβολή της ένταξής μας στην Ευρωζώνη για ένα χρόνο, ούτως ώστε να δοθεί η δυνατότητα στην κυβέρνηση για περισσότερες κοινωνικές παροχές. Μια πιο βασική και σφαιρική κριτική στάση του ΑΚΕΛ απέναντι στο ευρώ θα μπορούσε να είχε επικεντρωθεί στις συνεχείς και παρατεταμένες επιπτώσεις της πολιτικής λιτότητας που επιβάλλει η υιοθέτηση του ευρώ, καθώς και στις αυξήσεις στις τιμές που αναμένεται να σημειωθούν στο χρονικό σημείο μετατροπής των τιμών από τη κυπριακή λίρα σε ευρώ με «στρογγυλοποίηση» προς τα πάνω. Οι επιχειρήσεις δύσκολα χάνουν τέτοιες ευκαιρίες για αύξηση των κερδών τους και όλες οι εξαγγελίες για έλεγχο των τιμών ανηθούν απλά σαν λαϊκίστικες ρητορείες αφού είναι αδύνατο να ελεγχθούν και να συγκριθούν οι χιλιάδες των τιμών κατά τη μετατροπή τους. Η εισαγωγή του ευρώ στην Ευρωπαϊκή Ένωση είχε σαν βασική επιδίωξη την εμπέδωση και θεσμοθέτηση του νεοφιλελευθέρσιμου αποκλείοντας έτσι πολιτικές Κεύσανικου τύπου για την αντιμετώπιση των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων.

Η αριστερά στην Κύπρο έχει υποχρέωση να αντιταχθεί στο ευρώ και στο σύμφωνο σταθερότητας που το συνοδεύει (συνεχής δημοσιονομική λιτότητα) και να συνταχθεί με εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις στην Ευρώπη οι οποίες αντιτίθενται στο ευρώ και την πολιτική που αυτό συνεπάγεται, αναδεικνύοντας

τις επιπτώσεις που έχει στην αύξηση της ανεργίας και την επιβράδυνση της ανάπτυξης στις πιο φτωχές χώρες της Ευρώπης. Όσον αφορά τη γενικότερη εικόνα της οικονομίας η κυβέρνηση υποστηρίζει και θα το κάνει πιο εντατικά στην προεκλογική περίοδο, ότι είχαμε ικανοποιητικούς ρυθμούς ανάπτυξης τα τελευταία χρόνια, χωρίς όμως να επεξηγούνται πιο αναλυτικά τα ανησυχητικά στοιχεία που αφορούν τις πηγές της ανάπτυξης και τις μελλοντικές προοπτικές της. Η κυπριακή οικονομία για πολλά χρόνια είχε αναπτυχθεί στη βάση ενός ιδιόμορφου μοντέλου με κεντρικό άξονα τον τουρισμό, ενώ αντιθέτως οι παραγωγικοί τομείς της οικονομίας όπως η γεωργία και η βιομηχανία

είχαν μια συνεχή φθίνουσα πορεία. Η σχεδόν πλήρης εξάρτηση της οικονομίας από τον τουρισμό είχε σαν αποτέλεσμα όχι μόνο καταστροφικές επιπτώσεις στο περιβάλλον αλλά δημιουργούσε συνθήκες αποστελμάτωσης και κρίσης της οικονομίας μια και η τουριστική ανάπτυξη έχει φυσικά όρια. Το μοντέλο καπιταλιστικής ανάπτυξης που διαμορφώθηκε στην Κύπρο φαίνεται ότι έχει ήδη φτάσει τα όρια του και ο τουρισμός αρχίζει να δείχνει αρνητικές τάσεις ή ακόμα και ενδείξεις κρίσης. Η ψευδαίσθηση ότι ο τουρισμός θα μπορούσε να αναπτύσσεται χωρίς τέλος, που δημιουργήσε και τις συνθήκες υπερσυσσώρευσης σε αυτό τον τομέα, αρχίζει να καταρρέει.

Η επιδίωξη του εύκολου και γρήγορου κέρδους που είναι χαρακτηριστικό του κυπριακού κεφαλαίου, οδήγησε στη στροφή προς τον κατασκευαστικό τομέα με βάση το φτηνό ξένο εργατικό δυναμικό (που ενισχύθηκε και από Τουρκοκύπριους εργατές αλλά και από χώρες της ανατολικής Ευρώπης), καθώς και στη μεγάλη ζήτηση τουριστικών διαμερισμάτων από χώρες της Ευρώπης. Η εκμετάλλευση των μεταναστών εργατών στην Κύπρο τα τελευταία χρόνια, έχει αναγνωρισθεί ακόμα και από το περιοδικό Economist όπου αναφέρεται ότι η πλειοψηφία αυτών των εργατών αμείβεται με εξευτελιστικούς μισθούς των 250-300 λιρών.

Μια σχετική μελέτη του πανεπιστημίου Κύπρου έδειξε ότι η οικονομική ανάπτυξη στην Κύπρο τα τελευταία χρόνια οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη συμβολή (εκμετάλλευση) των μεταναστών εργατών και οι οποίοι, επιπρόσθετα, είναι αναγκασμένοι να υπομένουν τη ρατσιστική συμπεριφορά και κοινωνικό αποκλεισμό και από τους εργοδότες αλλά και από το κυπριακό κράτος.

Ένας άλλος τομέας που είχε μια σχετική ανάπτυξη τα τελευταία χρόνια ήταν ο τραπεζικός. Πρόσφατα στοιχεία δείχνουν ότι τα κέρδη των τραπεζών έχουν κυριολεκτικά εκτοξευτεί με αυξήσεις της τάξης των 200% και 300%. Έτσι εξηγείται και η ξέφρενη μανία για εξαγορές και συγχωνεύσεις που παρατηρήθηκε πρόσφατα στον τραπεζικό τομέα.

Μια σύντομη ανασκόπηση της οικονομίας τα τελευταία χρόνια δείχνει ότι η κυρίαρχη θέση όσον αφορά την κερδοφορία και την ανάπτυξη μετατοπίζεται από ένα τμήμα του κεφαλαίου σε άλλο:

Τη δεκαετία του 1980 και 1990 είχαμε το τουριστικό κεφάλαιο, τέλος της δεκαετίας του 1990 το χρηματιστηριακό κεφάλαιο («χρηματιστηριακή κρίση») και πιο πρόσφατα το κατασκευαστικό και τραπεζικό κεφάλαιο. Σε αυτή την πορεία το κεφάλαιο έχει αποκομίσει τεράστια κέρδη, αλλά το μερίδιο των μισθών στο σύνολο των εισοδημάτων έχει καθηλωθεί σε μια από τις τελευταίες θέσεις σε σχέση με άλλες χώρες της Ευρώπης. Ιδίως τα τελευταία χρόνια, επί διακυβέρνησης Τάσσου Παπαδόπουλου, οι πραγματικοί μισθοί δείχνουν σχεδόν μηδενικές αυξήσεις, ενώ η ανεργία σταδιακά αυξάνεται. Η πολιτική λιτότητας έχει καθηλώσει τα εισοδήματα των εργαζομένων και τις κοινωνικές παροχές, ενώ οι τιμές σε σημαντικές πτυχές του βιοτικού επιπέδου όπως της κατοικίας έχουν υπερ-διπλασιασθεί. Ταυτόχρονα, η χαριστική έως σκανδαλώδης σχέση της κυβέρνησης Παπαδόπουλου με την επιχειρηματική τάξη έχει πάρει άλλη διάσταση: το 2005 η εταιρική φορολογία μειώθηκε στο 10%, την πιο χαμηλή φορολογία κεφαλαίου στην Ευρώπη, την ίδια ώρα που ο ΦΠΑ επεκτείνεται σε όλα σχεδόν τα προϊόντα ταυτόχρονα με αύξησή του στο 15%. Η σκανδαλώδης δωρεά εκατοντάδων εκατομμυρίων σε συγκεκριμένους επιχειρηματίες στην περίπτωση των γηπέδων γκολφ έχει σχεδόν επιτελεστεί. Και η τάση για φιλελευθεροποίηση και ιδιωτικοποίηση των ημικρατικών οργανισμών καθώς και ο διορισμός ημετέρων σε θέσεις με υπέρογκους μισθούς συνεχίζεται. Αντίθετα, όσον αφορά τις κοινωνικές παροχές, τις συντάξεις, τις δαπάνες στην υγεία και την παιδεία οι αυξήσεις σε πραγματικούς όρους ήταν περίπου μηδενικές.

Το ποσοστό του ΑΕΠ σε κοινωνικές παροχές στην Κύπρο είναι από τα χαμηλότερα στην Ευρώπη (17.4% στην Κύπρο σε σύγκριση με 27% στην ΕΕ-25). Επίσης υπάρχει το ενδεχόμενο για μελλοντικές αυξήσεις στις κοινωνικές εισφορές, παράλληλα με τις προσπάθειες αύξησης του ορίου αφυπηρέτησης για να αντιμετωπισθούν το προβλεπόμενο ελλείμμα στο ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων.

Η οικονομική και κοινωνική πολιτική της κυβέρνησης Παπαδόπουλου στηρίζεται στις αρχές ενός ακραίου νεο-φιλελευθέρσιμου και δικαιολογημένα το ΑΚΕΛ σε αρκετές περιπτώσεις έδειξε τη δυσφορία του για την ακολουθούμενη πολιτική. Η δημιουργία των προϋποθέσεων για μια εναλλακτική πολιτική από μια αριστερή κυβέρνηση θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι πρέπει να βασίζεται στους ακόλουθους άξονες:

- Λύση του κυπριακού και επιδίωξη της πιο πλατιάς εννοποίησης των οικονομικών Βορρά-Νότου που θα αποφέρει τεράστια οφέλη για το σύνολο της οικονομίας.
- ανατροπή των χαριστικών πολιτικών υπέρ του κεφαλαίου (π.χ 10% εταιρικός φόρος) με φορολογική πολιτική που θα φρενάρει την ασυδοσία του και θα αποφέρει τεράστια κονδύλια που θα μπορούσαν να διοχετευτούν σε κοινωνικές παροχές και αναπτυξιακά προγράμματα.
- αντιμετώπιση της άγριας εκμετάλλευσης των μεταναστών εργατών
- ανατροπή της πολιτικής φιλελευθεροποίησης και ιδιωτικοποίησης των ημικρατικών οργανισμών.
- ενδυνάμωση του συνδικαλιστικού κινήματος.
- προγραμματισμός και στρατηγική για τη βελτίωση των παραγωγικών τομέων της οικονομίας (γεωργία, βιομηχανία).
- ενεργός συμμετοχή στο αριστερό κίνημα της Ευρώπης ενάντια στο θεσμοθετημένο νεο-φιλελευθέρσιμο της ΕΕ.

Ένα ριζοσπαστικό κοινωνικο-οικονομικό πρόγραμμα και παράλληλα μια πολιτική που θα στοχεύει σε άμεση λύση του Κυπριακού θα έφερνε την Αριστερά σε θέση ισχύος κατά την προεκλογική περίοδο βάζοντας γερά τις βάσεις για τη νίκη της Αριστεράς και την εκλογή για πρώτη φορά Αριστερού προέδρου.

Παναγιώτης Παλλίνης

SOLCU BİR CUMHURBAŞKANI SEÇMENİN VAKTİ GELMİŞTİR

Önümüzdeki yıl yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimleri oldukça kritiktir: bir açıdan değerlendirildiğinde, seçimlerle birlikte Kıbrıs sorununun kaderi belirlenecektir. Diğer bir açıdansa, seçimler solcu bir Cumhurbaşkanı seçilmesine dair bulunmaz bir fırsat teşkil etmektedir.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin tüm tarihi boyunca Cumhurbaşkanı koltuğu sol için yasaklı bölgeydi. İç cephede sağ kanattan ordu ve polis kontrol mekanizması Demokles'in kılıcı gibi solun omuzlarına yüklenmişti. Bunun yanında, solun iktidara gelmesi durumunda, kimi zaman üstü kapalı, kimi zamansa açıktan açığa darbe tehditleri ifade ediliyordu.

Uluslararası alanda ise, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kendini resmen bağımsız olarak konumlandırmasına rağmen, Batı, Kıbrıs'ın kendine ait olduğunu ve hiçbir şekilde Sovyetler Birliği'nin etki alanına girmesine, Akdeniz'de yeni bir Küba'nın yaratılmasına izin vermeyecekti. Bunun yanında, gerek doğrudan, gerekse dolaylı olarak, Yunanistan veya Türkiye aracılığıyla, Batı'nın iktidarın solcu güçler tarafından ele geçirilmesini engellemeye yönelik olarak müdahale edeceği tehdidi de her zaman mevcuttu.

Bugün, bu koşullar artık geçerli değildir. Bugün, AKEL, koalisyonun başlıca partisidir. Dimitris Hristofyas ise, iktidar hiyerarşisinin ikinci en önemli pozisyonu sayılan Meclis başkanlığı görevini sürdürmektedir. Solcu Bakanlar ise, hiç kimsenin tepkisini çekmeksizin, Bakanlar Konseyi'nde çoğunlukta dırlar. Buna paralel olarak, komünist partiler, müdahale veya askeri darbeye sebebiyet vermeksizin, iktidarda yer alabilmektedirler.

Hepsinden de önemlisi, Kıbrıs, gerek toplumsal siyaset, gerekse ulusal mesele açısından, bugünkü hükümet tarafından müthiş çıkmazlara sürüklenmiştir.

Cumhurbaşkanı Papadopoulos, hiçbir çıkar yolu olmayan bir siyaset izlemektedir. Bu siyaset AKEL ile EDEK'i de arkasından sürükleyerek meydana gelecek sorunlar açısından onları da sorumluluk altına sokmaktadır. Bunun sonucunda da bu partilerin teşhir edilmesi ve gücünü yitirmesi kaçınılmazdır.

Ulusal meselede Cumhurbaşkanı Papadopoulos, Kıbrıs'ı Avrupa, Birleşmiş Milletler ve özellikle de Kıbrıs Türk toplumundan yabancılaştıran, tamamen retçi bir siyaset izlemektedir. Bu siyasetin devamı Kıbrıs sorununun çözümünün imkânsız kılmakta ve bunun sonucunda da bölünme pekişerek bugün içinde bulunulan durumun

sabitleşmesi ihtimali daha bir gözle görülür hale gelmektedir. Bu sürecin pratikteki göstergeleri arasında kuzey kesimindeki Kıbrıs Rum arsaları üzerinde devam eden inşaat patlaması, yerleşiklerin sayısında yaşanan endişe verici artış, Mağusa Limanı'nın açılması suretiyle Kıbrıs Türk toplumuyla doğrudan ticaret yapılması ve Ercan Havaalanı'ndan doğrudan uçuşların başlaması amacıyla devam eden baskılar sayılabilir.

Talat'ın, Güzelyurt'un artık geri verilecek bir toprak parçası olarak görülmemesi ve bu bölgenin gelişmesini sağlayacak yatırımlar yapılması gerektiği yönündeki açıklamaları da yine aynı çerçevede algılanabilir.

Cumhurbaşkanı Papadopoulos'un ulusal mesele bağlamında Avrupa Birliği ve Amerika ile yaşadığı çekişme Papadopoulos hükümetini dış ve iç siyasetin tüm alanlarında tamamıyla boyunduruk altına sokmaktadır. Örneğin, Papadopoulos hükümeti, Kıbrıs havaalanlarını Amerika ve NATO uçak ve helikopterlerine açmış, Kıbrıs limanlarını Orta Doğu savaşında harekete geçirmek üzere yine Amerika ve NATO gemilerine açmıştır. Diğer taraftan, AKEL'in itirazına rağmen, Kıbrıs'ı, NATO'nun bir uzantısı olarak adlandırılabilir ve üstü örtülü bir şekilde bugünkü durumun muhafaza edilmesini, değişime yönelik her türlü çabayı bastırmayı hedefleyen "Barış Birliği"ne üye olmasını talep etmeye hazırlanmaktadır.

"Eurozone"a üye olmak adınaysa bir tür

tasarruf ve özelleştirme siyaseti izlerken, bir taraftan geniş kitlelerin yaşam standardını düşürmekte, diğer taraftansa zengin iş adamlarına bol tarafından finansman sağlanmaktadır. Arsa fiyatları tam hız artarken, golf sahaları meselesinde olduğu gibi, belli başlı kişilere yüzlerce milyonluk Kıbrıs lirası değerinde hediyeler verilmesini sağlayan siyasetler uygulanmaktadır.

Bu durumun değişmesi kaçınılmazdır. Ancak, maalesef, Cumhurbaşkanı değişmediği takdirde bunun gerçekleşmesi mümkün değildir. Dolayısıyla, AKEL'in artık durumu soğukkanlılıkla yeniden değerlendirip Cumhurbaşkanlığı için solcu bir aday desteklemesi gerekmektedir. Bir önceki seçimlerde Papadopoulos'un desteklenmesi gibi bir hata, şartların mantıklı bir şekilde değerlendirilmesine yönelik bir engel teşkil etmemelidir. Kıbrıs'ın solcu siyaseti benimseyen ve ülkeyi yeniden çözüm yoluna sokacak, Kıbrıslı Türklerle anlaşmasına vesile olabilecek, Kıbrıs'ın daha iyi bir topluma sahip olmasını sağlayacak yeni bir Cumhurbaşkanı'na ihtiyaç vardır.

AKEL'in desteği olmaksızın, Papadopoulos'un Cumhurbaşkanı koltuğunu yeniden talep edebilmesi için destek bulması çok zordur. Soldan gelecek bir adaylığın sağ kanadın "komünizm tehlikesine karşı" birleşmesine yönelik şartlar doğurduğu dönemler artık geçmişte kalmıştır. Soldan gelecek bir adaylığın Kıbrıs Cumhuriyeti tarihinde ilk kez başarı şansı çok yüksektir. AKEL, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türklere daha iyi bir gelecek sağlayabilir, sağlamalıdır.

Ancak, şunu da unutmamak lazım ki, AKEL, şartların gerektirdiği gibi davranmasa ve Papadopoulos'u desteklemekte ısrar etse bile, solcu bir Cumhurbaşkanı adayına ihtiyaç sürmektedir. Hükümetin izlediği siyasetin çıkmazları ortadadır; halk karşıtı siyaseti kitleleri yabancılaşmaya sürüklemektedir. Seçimlerin sonucunu küçük bir fark belirleyecektir ve şu andaki durumun tamamen değişmesi hiç de olanak dışı değildir. İki sağcı aday arasındaki mücadele birçok solcu seçmeni kararsızlığa sürükleyeceğinden üçüncü bir alternatif, solcu bir adaya ihtiyaç vardır. Solcu bir adayın AKEL'in desteğini almaksızın başarıya ulaşma şansı çok kısıtlı olabilir, ancak bugünkü sürecin değiştirilmesine yönelik çaba açısından solcu bir adayın varlığı kaçınılmazdır.

EMPERYALİST "SOSYAL" SİYASETLER ÜZERİNE

Son dönemlerde sistem propagandalarında durmadan, "reform, refah artırma ve yardım etme" söylemlerini sıkça duyuyoruz. Konuya dalmadan en son varılacak bazı bilgileri baştan vurgulayalım: Yaşadığımız sistemin kendisi bizi öylesine düşünsel hapsedti ki, kendinin özüne bakarak değerlendirme yapma anlayışını dahi yok etti. Artık önümüze gelen en önemli siyasal sosyal kuramlara dahi sistemin kendi içerikli olgusuyla yaklaşmayı hep göz ardı ediyoruz. İkinci sonuç ise; Konuştuğumuz günümüz adı ne isterse olsun, bunlar yeni unsurlardan çok tam otuz yıllık pratikleri olup, öngörülü olasılıklar üzerine konuşma değil, yaşanan sürecin geldiği net göstergelerle konuya bakıyorum. Neoliberalizm hem sistemin son dönem temel siyasetidir, hem de otuz yıllık uygulanma döneminin adeta çıkan resmi de eklenmektedir. Bunları kapitalist gerçeklikle göz ardı edersek önümüze sunulan ve sermaye açılımlı çıkarlı siyasetleri hiç kavrayamayız.

Kapitalist sistem son otuz yılda adını Neoliberalizm koyduğu genel sermaye siyasetini uyguluyor. Bunun da esas lokomotif makinesi IMF ve Dünya bankası gibi uluslararası kuruluşlar olup dayatmalarla yardımlarla düşünsel kısıpaca alarak hayata geçirdiler. Bu siyasete geçme nedeni ise, Yetmişler ortasındaki sistemde yaşanan kriz sonunda sermayeye yeni alan açmak amacıyla gerçekleştirilmeye başlandı.

Sermaye ölçekli önemli ayaklar şunlardır: Özeleştirme, yabancı sermaye dolaşım serbestisi ve kamu bütçesini dengeleme üzerine argümanlar geliştirildi. Böylelikle kamu daralıp piyasalaştırılacak, sermaye evrensel akışa girecek ve ülke harcamaları uluslararası denetimle devletler adeta etkisizleştirilecekti. Tüm kamu adına olan hizmetler kuruluşlar da piyasalaşıp adeta kar sermaye eksenine oturacaklardı. Otuz yıl hep bunlar yapıldı, adı Kamu reformu, refah artırma oldu: Bunun için borç baskısından tutun yardım etme kriteri ve projelerle alt yapı oluşturmaya dek değişik teknikler uygulandı. Buna yönelik örgütler projeler oluşturup yönlendirme de yapıldı.

Kamu bu nedenle oldukça değişti. Bunun aynası ise Latin Amerika'dan İngiltere'ye dek açık sonuçları ortada sırtıyor. Kamu sistemi kırılmasına özelleştirerek direkt sermayeye devretme, hizmet satın almalarla piyasalaşmaya yönelme ve verilen hizmeti parasallaştırıp adeta kar endeksine oturtmakla başlandı. Sonuçta otuz yıllık piyasa deneyimi karşımızda

duruyor.

Son yıllarda IMF ve Dünya bankası tüm dünyada sorgulanırken, bize aynı kurallar gündeme getirildi. Otuz yıllık Latin Amerika, Doksanlar sonrası Afrika ve en gelişmiş İngiltere açık olumsuz sonuçlarıyla karşımızdayken, sanki yeni hedef yutturması yaptırılma çabası da vardır. Bu konulardan biri olan sağlıkla ilgili açık örnekler verelim:

Gelinen sonuçlar bakımından en can alıcı olan İngiltere'den başlayalım: Bu gün İngiltere'de en modern pahalı hastaneler vardır. Fakat İngiliz sosyal sigortaları diğer

Bu olayların esası ise uygulanan Neoliberalizm ta kendisi oluyor. Hastaya önce ikinci vergi olgusuyla katkı almaya, paraya göre hizmet vermeye, piyasa kuralları hastahane oluşumu sonucu da artık her hasta her yerde gücü olmadığı için gidememe sonucuna gelindi. Yeri gelmişken buna bağımlı bir yutturma için ilginç örneği verelim:

Son yıllarda borçların silinmesi ile birlikte sağlık ve eğitim olayı işleniyor. Zambiya bunun bir kaç yıllık aynası oldu. Borçlar silindi: Bazı binalar da yapıldı: Ancak sağlıkta beklenenler olmadı: Çünkü en başta Dünya bankası hep dayatıyordu; "Bütçe dengesi, gereksiz harcamalar olmasın" gibi siyasetler sonucu sağlık alanına kaynak gitmiyordu. Burada borç olmasa da şu gerçek karşımıza çıktı: Denge olması için kazanmak gerekir, harcamaların en rahat kesileceği kalemler eğitim ve sağlık olmaktadır. Ordu veya üst bürokrat sermaye kesintisi olmayacağına göre oluşan her açıkta sağlık daha bir kesiliyor.

Son yıllarda konunun bizim çözümlerine gelmesinde önemli etkenler vardı. IMF bu yörede etkin kalması sonucu buraya daha ağırlık veriyor; AB içi neoliberalist kesimin güçlenerek kuralları geliştirmesi ve bizdeki dış bağımlılık gerçekleri sonunda artık reform refah kalite adına bu hedefler duyuluyor. Piyasaya açılma, parasallaştırma, hizmeti satma ve katkı adına ikinci vergi koyma yanında, sosyal dayanışmayı kırma çabası olarak da performans kriteri, belge bulma ve verimlilik endeksleri ile bireyselleştirme düşüncesi oluşturuluyor. Tüm bunların sonucu ise, sermaye eksenli piyasaya ulaşmaktır.

Sonuç olarak, yaşanan kapitalist sistemin kendi gerçekleri insanlara yansıyor. Oluşturulan düşünce şekli sonucu da bizzat insanlara bunun iyi olduğu da kabulendiriliyor. Hiç dikkatinizi çekti mi? Nerde sağlık en azından muayene bedava ucuz yapan siyaset varsa, bunlar popülizmle suçlanıp parasallaştırma savunma mekanizması oldukça yaygın düşüncelere kazıldı. Buna benzer nice basit hizmet için de aynı ölçekler kabullendirildi: Bu nedenle yazıyı bitiren, yukarıda konulan unutturulmaya çalıştırılan etmenleri bir kez daha anımsayarak konulara yaklaşmak gerekir. Emperyalizm, sistemi sermaye kurallarıyla yönetir yönlendirir. Bunun sınıfsal özü vardır. Biz sınıfsal sosyal kuramı unutup verilen kelimelerle konuya yaklaşırsak, kendi mezarını kazan mezarciya benzeriz.

Avrupa ülkelerine ve Türkiye'ye dahi hasta gönderiyorlar. Gariptir Türkiye dış ülkelerden hasta alan modern hastanesi varken, aynı zamanda kendi hastalarına hizmet veremez durumdadır. Amerika ise en pahalı modern hastahanelerine sahipken, sağlık sistemi dahi yoktur: Daha acısı kendi modern hastahanelerine karşın, ırakta yaralanan gazileri dahi tedavi için düşman Küba'ya gitmesi gibi paradoksu da yaşıyor.

TSK'ya bağlı Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı Sivil İşler Müdürlüğü'nden bir subay Barış yanlısı TV ve Gazeteler "Türkiye'den gelen bilgiye göre", "sakıncalı" bulundu.

TSK Kıbrıs'ta İşgalci gibi...

Cumhurbaşkanı Mehmetali Talat Tatbikati İzledi:

"TC ve KKTC'nin Doğu Akdeniz'de arama-kurtarma faaliyetleri alanındaki yetkisini vurgulamak amacıyla" Kıbrıs kararlarında yapılan Şehit Teğmen Caner Gönyeli Arama Kurtarma Tatbikati'nin tanıtım brifingine barış yanlısı gazeteciler alınmadı.

TSK'ya bağlı Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı Sivil İşler Müdürlüğü'nden bir subay karargah girişinde KKTC devlet televizyonu olan Bayrak Radyo Televizyon Kurumu ekibinin "Yayın politikamızı beğenmediğimiz için siz tatbikati izlemeyeceksiniz" diyerek brifing salonuna girmesini engelledi.

Türk Silahlı Kuvvetleri, ayrıca Kıbrıs'ta barış yanlısı olarak bilinen KIBRIS gazetesi, KIBRIS TV, BRT, Genç TV, Afrika, Yenidüzen, Star Kıbrıs ve Kıbrıslı'nın da tatbikati izle-

mesini yasakladı. İsmi geçen medya temsilcilerinin, tatbikat ile ilgili akreditasyon amaçlı talepleri, GKK Basın Subayı'nın "Genelkurmay, tatbikata katılmamız uygun bulmadı" sözü ile reddedildi.

Asker bunu hep yapıyor. Gerginlik tırmandırılıyor.

Türkiye'de cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde Genel Kurmay Başkanlığı "internet notası"yla birlikte Kıbrıs'ta da asker-sivil toplum arasında yaratılan siyasal gerginlik her geçen gün tırmandırılıyor. Bir süre önce TSK'ya bağlı Kıbrıs'taki Kolordu komutanının Cumhuriyet Bayramı resepsiyonunda "Türklüğünü kanıtla öyle gel" diyerek başbakanın elini sıkınamasıyla başka bir kriz yaşanmıştı.

Cumhurbaşkanı Mehmetali Talat, Barış yanlısı medyaya getirilen yasak

sonrası Kıbrıs Türk toplumundan yükselen tepkilere kayıtsız kalıp, tatbikata katılarak yasakçı zihniyetin destekçisi durumuna düşerek "Bu Memleket Bizim Platformu"nun hedef tahtası oldu.

"Bu memleket Bizim Platformu" Türkiye Cumhurbaşkanı, ve Başbakanına gönderdiği "Nota" mektuplarının yanı sıra, Kıbrıslı Türklerin duygu ve düşüncelerine sahip çıkmamasından dolayı da KKTC Cumhurbaşkanı Talat'a ve

Başbakan Ferdi Sabit Soyer'e birer kinama mektubu verdi.

Ferdi Sabit Soyer, platform yetkilileriyle yaptığı mektup kabulü görüşmesinde "Her yiğidin bir yoğurt yeyişi vardır" diyerek BMBP yetkilerini başından savdı.

Talat ise "yapılanın yanlış ama büyütülmemesi gerektiğini" açıklarak yağdan kıl çeker misali işin içinde siyirlenmeye çalıştı.

Aziz Ener

**Sn. Ahmet Necdet Sezer
TC Cumhurbaşkanı.**

Yıllardan beri Kıbrıs Türk halkı'nın demokratik siyasal haklarının kazanılması kavgasını vererek, Kıbrıs'ın yeniden birleştirilmesi, Birleşmiş Milletler şemsiyesi altında federatif bir yapıya kavuşturulması ve Avrupa Birliği'ne bir bütün olarak üye olması amacıyla "Bu Memleket Bizim Platformu" altında toplanan sivil toplum örgütleri olarak Kıbrıs Türkü'nün siyasi iradesine karşı sürdürülen sistematik saldırılara cevap verme kararlılığında olduğumuzu vurgulamak isteriz.

Uzun bir süreden beri Kıbrıs Türkü'nün iradesiyle seçilen sivil makamlara yönelik aşağılayıcı davranışlar içine giren adamızda güvenliği sağlamakla yükümlü Türkiye Cumhuriyeti makamları, en son düzenlenen bir tatbikata Kıbrıs Türk basını ve devletin resmi yayın kuruluşunu almayarak yeni bir saldırı ortaya koymuşlardır. Biz bu yapılan saldırıları Kıbrıs Türkü'nün siyasi iradesine bir saygısızlık olarak değerlendiriyoruz. Hatırlatmak isteriz ki güvenliği sağlamakla yükümlü Türkiye Cumhuriyeti makamları 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti antlaşmaları gereği garantörlük görevi çerçevesinde kurulan anayasal nizamı ve kamu düzenini tekrar tesis etmek için bulunmaktadır. Güvenliği sağlamakla yükümlü makamlar Kıbrıs Türkü'ne hakaret etmek veya onun milli duygularını istismar etmek için bulunmaktadır.

Bir toprağın dostluğu, üzerinde yaşayan insanların dostluğuyla kalıcılaşabilir. Kıbrıs Türkü'ne hakaret etmek, onu aşağılamak ancak ve ancak Türkiye ve Kıbrıs Türk halkının arasında açmak-tan öteye bir işe yaramaz. Bugüne kadar çok çarpık bir biçimde gelişen, "buyuran, emir alan anlayışına" dayalı Türkiye - Kıbrıs Türk halkı arasındaki ilişkiyi daha da kötü hale getirmeye çalışanları uyarmak istiyoruz. Biz Türkiye ile olan ilişkilerimizi karşılıklı sevgi ve saygıya dayalı, siyasi eşitler arasındaki bir ilişki olmasını ve Kıbrıs Türkü'nün siyasi iradesine saygıyı temel almasını hedeflemekteyiz. Bu nedenle seçilen makamların, her zaman ve koşulda için atanmışların üzerinde olduğu gerçeğini bir kez daha hatırlatırız.

Türkiye'de 22 Temmuz tarihinde yapılacak genel seçimleri yakinen takip etmekteyiz. Her dönemde olduğu gibi bu seçim propagandası döneminde Kıbrıs'ın bir seçim malzemesi yapılması; bizim geleceğimiz üzerine Türkiye Cumhuriyeti makamlarının söz söylemesi ve Türkiye'nin Avrupa Birliği sürecinde Kıbrıs Türkü'nün rehine olarak kullanılmasını şiddetle reddediyoruz.. Bilinmelidir ki Kıbrıs Kıbrıslıdır ve siyasi irade de bizindir. 2004 yılından beri Kıbrıslı Türkler Avrupa Birliği vatandaşlarıdır. Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğü ileri sürülerek siyasi irademize her nereden gelirse gelsin yapılan saldırılara dün olduğu gibi bugün de gereken karşılığı vermeye kararlıyız. Saygılarımızla.

BU MEMLEKE T BİZİM PLATFORMU

**Sn. Mehmet Ali Talat
Cumhurbaşkanı.**

1960 Kıbrıs Cumhuriyeti Kuruluş Antlaşmaları ile Garanti ve İttifak Antlaşmaları çerçevesinde Kıbrıs'ta bulunan Türk Silahlı Kuvvetleri'nin işlerimize müdahale edip sivil toplum örgütlerimiz ve bazı medya kurumlarımıza karşı takındığı ayrımcı tavırlar kabul edilemez.

Kıbrıs Türk halkının demokratik iradesine ve kurumlarına yönelik geçmişte de bu tür müdahalelerin yapıldığı bilinmektedir.

Kıbrıs Türk toplumunun 24 Nisan 2004 referandumunda ortaya koyduğu kendi kendini yönetme iradesine büyük bir saygısızlık yapılmıştır. Bu yaşananlar karşısında meydanları dolduran 10 binlerin iradesiyle göreve gelen sizlerin bu tatbikatlara katılmamız Kıbrıs Türk halkının iradesine karşı yapılmış bir hakarettir.

Bu Memleket Bizim Platformu ana ilkelerini oluşturan;

- Anayasanın geçici 10. maddesinin kaldırılması
- Yüksek Koordinasyon Kurulunun dağıtılması
- Polisin sivil yönetime bağlanması
- Seçilmişlerin atanmışların her koşulda üzerinde olduğu ilkesinin yaşama geçirilmesi
- Tüm kurumlarımızın Kıbrıs Türk halkına devredilmesi,
- Yurdumuzun silah ve askerden arındırılma sürecinin ön koşulsuz Kuzey Kıbrıs'ta başlatılması
- Kıbrıs Türk toplumunun kendi kendini yönetebilmesi için demokratikleşme ve sivilleşme çerçevesinde her türlü girişim ve adımların kararlılıkla atılmasını talep ederiz.

Bu Memleket Bizim Platformu

Αξιωματικός της Διοίκησης Πολιτικών Έργων από τις Δυνάμεις Ασφαλείας: «Τα τηλεοπτικά κανάλια και εφημερίδες που υποστηρίζουν την ειρήνη είναι «ακατάλληλα»

Οι ΤΕΔ είναι σαν κατακτητές στην Κύπρο...

Δεν έγιναν αποδεκτοί οι δημοσιογράφοι που υποστηρίζουν την ειρήνη στο διαφημιστικό μπρίφινγκ για τη στρατιωτική άσκηση αναζήτησης και διάσωσης Τζανέρ Γκιόνγιελι. Η άσκηση πραγματοποιήθηκε στην Κύπρο με σκοπό να «υπογραμμιστεί η εξουσία της Τουρκίας και της ΤΔΒΚ στο χώρο δραστηριοτήτων αναζήτησης-διάσωσης στην ανατολική Μεσόγειο». Αξιωματικός από τη Διοίκηση Πολιτικών Έργων από τις Δυνάμεις Ασφαλείας εμπόδισε την είσοδο ομάδας δημοσιογράφων από το Ραδιοηλεκτρονικό Ίδρυμα Μπαϊράκ με τη δικαιολογία ότι «δεν τους αρέσει η πολιτική που ακολουθούν ως Ίδρυμα». Οι Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις απαγόρευσαν και στην ΚΙΜΠΡΙΣ ΤV, ΜΠ-ΡΕ-ΤΕ, Γκιεντς ΤV, εφημερίδα ΚΙΜΠΡΙΣ, Αφρίκα, Γιενίντουζέν, Σταρ Κίμπρις και Κίμπρισι την παρακολούθηση της άσκησης. Το αίτημα των δημοσιογράφων για διαπίστευση σχετικά με την άσκηση απορρίφθηκε από τον αξιωματικό γραφ-

είου Τύπου των Δυνάμεων Ασφαλείας με τη δικαιολογία ότι «το γενικό επιτελείο δεν θεώρησε κατάλληλη τη συμμετοχή τους στην άσκηση». Ο στρατός πάντα το κάνει και η ένταση αυξάνεται. Ύστερα από την κρίση που ξέσπασε στην Τουρκία πριν από τις προεδρικές εκλογές με το «διάβημα διαδικτύου» του Γενικού Επιτελείου, αυξάνεται η πολιτική ένταση ανάμεσα στο στρατό και την πολιτική κοινότητα και στην Κύπρο μέρα παρά μέρα. Ως γνωστό, είχε δημιουργηθεί άλλη κρίση όταν σωματάρχης των ΤΕΔ αρνήθηκε να κάνει χειραψία με τον πρωθυπουργό χρησιμοποιώντας τις εκφράσεις «Απόδειξε πρώτα ότι είσαι Τούρκος». Ο πρόεδρος Μεχμέτ Αλί Ταλάτ παρακολούθησε την άσκηση. Ο πρόεδρος Μεχμέτ Αλί Ταλάτ, ωστόσο, παρά τις αντιδράσεις της τουρκοκυπριακής κοινότητας, παραβρέθηκε και παρακολούθησε την άσκηση και ως υποστηρικτής της απαγορευτικής νοστορίας, τοποθε-

τήθηκε στο στόχαστρο της Πλατφόρμας «Αυτή η χώρα είναι δική μας». Η Πλατφόρμα «Αυτή η χώρα είναι δική μας» απέστειλε επιστολή με «διάβημα» στον πρόεδρο και πρωθυπουργό της Τουρκικής Δημοκρατίας, αλλά επίσης επέκρινε τη στάση του προέδρου Ταλάτ και του πρωθυπουργού Σογιέρ, οι οποίοι σύμφωνα με την Πλατφόρμα αγνόησαν τα συναισθήματα και τη σκέψη των Τουρκοκυπρίων. Στη συνάντηση που έκανε με τους αξιωματούχους της Πλατφόρμας, ο Φερντί Σαμππί Σογιέρ «έδιωξε» τους αξιωματούχους λέγοντας ότι «κάθε

λεβέντης τρώει το γιαούρτι με το δικό του τρόπο». Ο Ταλάτ, από την πλευρά του, παρουσίασε την ίδια προσέγγιση δηλώνοντας ότι «ήταν λάθος αυτό που έγινε, αλλά δεν πρέπει να υπερβληθούν τα γεγονότα».

Αζί Ένερ

**Προς τον κ. Αχμέτ Νεζζέτ Σεζέρ
Πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας**

Θέλουμε να επιστημόνουμε ότι είμαστε αποφασισμένοι να αντισταθούμε στις συστηματικές επιθέσεις ενάντια στην πολιτική βούληση των Τουρκοκυπρίων ως μη κυβερνητικές οργανώσεις υπό την ονομασία «Πλατφόρμα Αυτή η Χώρα Είναι Δική Μας». Ο κύριος στόχος μας είναι η απόκτηση των δημοκρατικών πολιτικών δικαιωμάτων του τουρκοκυπριακού λαού, η επανένωση της Κύπρου, η υιοθέτηση μιας ομοσπονδιακής δομής υπό την ομπρέλα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και η ένταξη της ενωμένης Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Παρατηρείται πρόσφατα ότι οι τουρκικές αρχές, οι οποίες είναι υπεύθυνες για την ασφάλεια του νησιού μας, παρουσιάζουν μια προσβλητική τάση προς τις τουρκοκυπριακές πολιτικές αρχές που εκλέγονται με τη βούληση του τουρκοκυπριακού λαού εδώ και αρκετό διάστημα. Συγκεκριμένα, είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι απαγορεύτηκε η συμμετοχή του τουρκοκυπριακού Τύπου και του κρατικού ιδρύματος στην πρόσφατη στρατιωτική άσκηση. Οι επιθέσεις αυτές χαρακτηρίζονται από πλευράς μας ως ασέβεια προς την πολιτική βούληση των Τουρκοκυπρίων. Υπενθυμίζουμε ότι οι τουρκικές αρχές βρίσκονται στην Κύπρο για την εξασφάλιση της συνταγματικής και δημόσιας τάξης όπως προκύπτει από τις συμφωνίες της Κυπριακής Δημοκρατίας. Προσβολή των Τουρκοκυπρίων δεν αποτελεί αιτία παρουσίας για τις αρχές υπεύθυνες για την ασφάλεια.

Προσβολή του τουρκοκυπριακού λαού δεν χρησιμεύει σε τίποτε άλλο παρά τη δημιουργία προβλημάτων ανάμεσα στον τουρκοκύπριο και τον τουρκοκυπριακό λαό. Είναι καθήκον μας να προειδοποιήσουμε εκείνους που προσπαθούν να επιδεινώσουν τις σχέσεις ανάμεσα στον τουρκοκύπριο και τον τουρκοκυπριακό λαό, και οι οποίοι βασίζονται στην αντίληψη «παράδοση και λήψη εντολών». Από την άλλη πλευρά, ο στόχος μας είναι η δημιουργία σχέσεων που βασίζονται σε αλληλοσεβασμό και πολιτική ισότητα. Γι' αυτό το λόγο, αισθανόμαστε την ανάγκη να υπενθυμίσουμε για ακόμη μια φορά ότι οι εκλεγμένοι και οι διορισμένοι είναι ανώτερα όλων.

Παρακολουθούμε από κοντά τις εκλογές που θα πραγματοποιηθούν στις 22 Ιουλίου. Όπως σε κάθε περίοδο, και σ' αυτή την περίοδο προπαγανδιστικής διαδικασίας η Κύπρος αποτελεί υλικό για τις εκλογές, πράγμα που απορρίπτουμε. Πρέπει να γίνει γνωστό ότι η Κύπρος ανήκει στους Κήπους και η πολιτική βούληση ανήκει σε μας. Οι Τουρκοκύπριοι είναι Ευρωπαίοι πολίτες από το 2004. Τελειώνοντας, θέλουμε να υπογραμμίσουμε ότι είμαστε αποφασισμένοι να αντισταθούμε στις επιθέσεις ενάντια στην πολιτική μας βούληση.

Με σεβασμό,

Πλατφόρμα «Αυτή η χώρα είναι δική μας»

**Προς τον κ. Μεχμέτ Αλί Ταλάτ,
Πρόεδρος της Δημοκρατίας**

Η επέμβαση στα εσωτερικά μας και οι διαχωριστικές τάσεις των Τουρκοκύπριων Ενόπλων Δυνάμεων απέναντι σε μη κυβερνητικές οργανώσεις και ορισμένες οργανώσεις ΜΜΕ είναι απαράδεκτες. Υπενθυμίζουμε ότι οι Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις βρίσκονται στην Κύπρο στο πλαίσιο της Ιδρυτικής Συμφωνίας της Κυπριακής Δημοκρατίας του 1960 και της Συμφωνίας Εγγύησης και Συμμαχίας.

Είναι γνωστό ότι τέτοιου είδους επεμβάσεις προς τη δημοκρατική βούληση και τους θεσμούς του τουρκοκυπριακού λαού είχαν γίνει και στο παρελθόν.

Πρόκειται για μια μεγάλη ασέβεια απέναντι στη βούληση αυτοδιοίκησης της τουρκοκυπριακής κοινότητας, η οποία είχε εκφράσει αυτή τη βούληση ξεκάθαρα με το δημοψήφισμα της 24ης Απριλίου 2004. Ύστερα από τα πρόσφατα περιστατικά, η συμμετοχή σας στην άσκηση αποτελεί ύβρη στη βούληση του τουρκοκυπριακού λαού, χάρη της οποίας βρισκόσαστε στη θέση που είστε σήμερα.

Τα αιτήματά μας έχουν ως εξής:

- Άρση του προσωρινού Άρθρου 19 του Συντάγματος
- Διάλυση της Ανώτατης Συντονιστικής Επιτροπής
- Λειτουργία της Αστυνομίας υπό την πολιτική διοίκηση
- Εφαρμογή της αρχής ότι οι εκλεγμένοι και οι διορισμένοι είναι ανώτερα όλων
- Μεταβίβαση όλων των θεσμών μας στον τουρκοκυπριακό λαό
- Έναρξη της διαδικασίας απαγκίστρωσης χωρίς προϋποθέσεις
- Λήψη πρωτοβουλιών στο πλαίσιο εκδημοκρατισμού για την αυτοδιοίκηση της τουρκοκυπριακής κοινότητας

Πλατφόρμα «Αυτή η χώρα είναι δική μας»

ΓΑΛΛΙΑ:

Η νίκη της Δεξιάς

Το κόμμα της δεξιάς με ηγέτη τον Νικόλα Σαρκοζί κέρδισε στο δεύτερο γύρο τις προεδρικές εκλογές με 53% έναντι 47% της υποψηφίου Σεγκολέν Ροαγιάλ του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Η πλήρης εκλογική επικράτηση της Δεξιάς ολοκληρώθηκε στις βουλευτικές εκλογές που ακολούθησαν. Αν κάποιος φέριε στη μνήμη του την εξέγερση της απεινωμένης νεολαίας του Νιόβρη του 2005 και τις μεγαλειώδεις μαχητικές διαμαρτυρίες του φοιτητικού και εργατικού κινήματος του Φεβράρη και Μάρτη του 2006 όπου η δεξιά κυβέρνηση του Ντε Βιλπέν εξαναγκάστηκε να αποσύρει το νόμο που η ίδια υπέγραψε δυο μέρες πριν, τότε θα διερωτηθεί πού είναι η αντίφαση.

Ο Σαρκοζί, ο άλλοτε σκληρός και αδιάλλακτος Υπουργός Εσωτερικών που αποκάλεσε την εξεγερμένη νεολαία αλήτες, κατανόησε ότι ο μόνος τρόπος να ανακοπεί η ορμή του εξελισσόμενου σε χειμάρρο κινήματος ήταν η μεθοδευμένη υποχώρηση, γι' αυτό και πρότεινε στην κυβέρνηση την απόσυρση του νόμου. Αυτή η κίνηση τον βοήθησε στη φαινομενική διαφοροποίησή του από την κυβέρνηση που μέρα με τη μέρα γινόταν και πιο μισητή στους Γάλλους εργαζόμενους. Ως «έξυπνος» ηγέτης της γαλλικής αστικής τάξης ακολούθησε την τακτική της υποχώρησης και οδήγησε την εφαρμογή της σκληρής νεοφιλελεύθερης πολιτικής σε αναβολή. Η πολιτική και η τακτική προσαρμόστηκαν πλέον στο κέρδισμα των επερχόμενων προεδρικών εκλογών.

Η δε ηγεσία του Σοσιαλιστικού Κόμματος, όντας ανίκανη να εκπροσωπήσει την εργατική τάξη και εργαλειωμένη στην προσπάθειά της να ανταγωνιστεί τη δεξιά στη διαχείριση των αδιεξόδων της οικονομίας, κατάφερε και παρέμεινε στο περιθώριο κατά τη διάρκεια των μεγαλειωδών κινητοποιήσεων. Το μόνο που είχε να πει στα εκατομμύρια των διαδηλωτών ήταν να τους υποσχεθεί πως αν κέρδιζε τις εκλογές του 2007 θα προχωρούσε στην απόσυρση του νόμου. Σε αυτή της την καταράκιλα συνέχισε μέχρι και το χάσιμο των εκλογών.

Η Ροαγιάλ σπαταλούσε το χρόνο της στο να μιλά για τη σημασία της τρίχρωμης σημαίας, του εθνικού ύμνου και μιας σειράς άλλων «δημοκρατικών

αξιών». Για αντιμετώπιση των προβλημάτων των εργαζομένων και της νεολαίας συμπεριέλαβε στο προεκλογικό της πρόγραμμα μέτρα που θύμιζαν το νόμο για τον οποίο το εργατικό και φοιτητικό κίνημα ένα χρόνο πριν συγκρούστηκε μέχρι τέλους με την κυβέρνηση. Επίσης, πρότεινε όπως οι νεολαίοι παραβάτες μπαίνουν σε διοικούμενα από το στρατό σωφρονιστικά κέντρα. Κι αυτό μετά που εκατομμύρια νεολαίων κατηγορήθηκαν από τη δεξιά κυβέρνηση ως ταραχοποιοί, αλήτες, εγκληματίες κ.λπ. Ως επιστέγασμα ήταν η συνεχής υπενθύμιση των

σημείων που συμφωνεί με τη δεξιά και της ανάγκης για ηρεμία και συμφιλίωση. Παρόλα αυτά, αν και δεν πέτυχε την επιδιωκόμενη εκλογική ήττα της δεξιάς, το εργατικό κίνημα έδωσε στην υποψηφία του Σοσιαλιστικού Κόμματος το 47% της εκλογικής δύναμης.

Η πολιτική της καλύτερης διαχείρισης των αδιεξόδων της φιλελεύθερης οικονομίας από μέρος του Σοσιαλιστικού Κόμματος άφησε τη δυνατότητα στο Σαρκοζί να παραπλανήσει με την ψηφοθηρική ρητορεία του τον απαιτούμενο αριθμό ψηφοφόρων και να κερδίσει τις εκλογές. Όμως, δεν θα μπορέσει να επιλύσει κανένα από τα σοβαρά προβλήματα των εργαζομένων, της νεολαίας και των ανέργων. Ως εκπρόσωπος των συμφερόντων της αστικής τάξης θα επιδιώξει τη συνέχιση της αντιδραστικής πολιτικής της προηγούμενης κυβέρνησης. Μιας πολιτικής που πατέρες της είναι οι Ν. Σαρκοζί και Φ. Φιγιόν, δηλαδή οι χθεσνοί υπουργοί και σημερινοί Πρόεδρ-

ος και Πρωθυπουργός αντίστοιχα. Αυτό, είναι ξεκάθαρα στο μυαλό τους. Το πρόβλημα είναι να βρουν τον τρόπο με τον οποίο θα φορτώσουν τα οικονομικά βάρη στις πλάτες της εργατικής τάξης χωρίς αυτή να είναι σε θέση να αντιδράσει. Αυτός είναι και ο λόγος που ο σχηματισμός της κυβέρνησης παρουσιάζει ένα παρδαλό πολιτικό χρωματισμό κάτι που δηλώνει όμως και την αδυναμία της δεξιάς να επιβάλει την πολιτική της χωρίς τα δεκανίκια. Τα αζεπέραστα συσσωρευμένα προβλήματα της γαλλικής κοινωνίας οδήγησαν στην προσπάθεια εφαρμογής αντιδραστικών πολιτικών που έφεραν με τη σειρά τους ρήγματα στην ισορροπία της ταξικής ηρεμίας. Αυτό που τα τελευταία μερικά χρόνια παρατηρείται, είναι μια διαδικασία όξυνσης της ταξικής πάλης. Τα διαλέμματα που παρουσιάζονται είναι μέρος αυτής της διαδικασίας και αξιοποιούνται από την ηγεσία της δεξιάς για ανασύνταξη και αναθεώρηση της τακτικής της. Προς την πλευρά των πιο προχωρημένων στρωμάτων της εργατικής τάξης λειτουργούν ως ευκαρία να βάλουν σε τάξη την πολιτική σκέψη και τα συμπεράσματα τους.

Δεδομένου ότι τα σημερινά προβλήματα είναι η έκφραση της κρίσης του συστήματος της ελεύθερης οικονομίας, εκατομμύρια Γάλλοι θα εξακολουθήσουν να βρίσκονται στην ανεργία και τη φτώχεια ακόμα και στην περίπτωση σχετικής οικονομικής ανάπτυξης της οποίας το όφελος θα καρπωθούν μια φούχτα επιχειρηματίες. Γι' αυτό και είναι ζήτημα χρόνου να δούμε ξανά την καταπιεσμένη νεολαία να βγαίνει στους δρόμους, παρασέρνοντας στον αγώνα τμήματα των εργαζομένων και των ανέργων για διεκδίκηση του δικαιώματος μιας ελεύθερης ανθρώπινης ζωής. Μέσα από αυτούς τους αγώνες η ηγεσία της αριστεράς δοκιμάζεται ξανά και ξανά. Καθώς είναι ανάξια να εκπροσωπεί το κίνημα, αμφισβητείται ολοένα και περισσότερο. Η κάθε νέα αμφισβήτηση αφήνει πίσω της καινούργιους σπόρους για εκκόλαψη μιάς νέας ηγεσίας.

Μιχάλης Δημησθένους

Η Μέση Ανατολή ξανά στη δίνη του εμφυλίου

Η ένοπλη βία σαν στοιχείο της καθημερινής ζωής στον αραβικό κόσμο κάνει για ακόμα μια φορά έντονη την παρουσία της.

Στον βόρειο Λίβανο έχει σαν αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες στον παλαιστινιακό συνοικισμό Nahr al Barid, όπου η κυβέρνηση του Λιβάνου υπό την πρωθυπουργία του Φουάτ Σινιόρα έστειλε τον στρατό της για να καταστείλει την ένοπλη δράση της Fatah al Islam, που αποτελεί θρησκευτική ένοπλη σέκτα των σουνιτών μουσουλμάνων.

Ο Φουάτ Σινιόρα διαβεβαιώνει ότι πίσω από τη δράση της οργάνωσης βρίσκεται η Συρία που θέλει να επιστρέψει στον Λίβανο στον οποίο η 29χρονη παρουσία της διακόπηκε απότομα το 2005 όταν η δολοφονία του τότε πρωθυπουργού Rafik Hariri θεωρήθηκε δική της ενέργεια και προκάλεσε την έκρηξη των Λιβανέζων. Ταυτόχρονα επιδιώκει, ισχυρίζεται ο Σινιόρα, μέσα από την ανάληψη στρατιωτικής δράσης να στείλει μήνυμα προς πολλαπλούς αποδέκτες, που μέσα από τον ΟΗΕ σχεδιάζουν σύσταση Διεθνούς Δικαστηρίου για την εκδίκαση της δολοφονίας Hariri.

Η Χισμπολάχ όμως των Σιιτών μουσουλμάνων, που το περασμένο καλοκαίρι σταμάτησε την στρατιωτική μηχανή του Ισραήλ, και που θεωρείται ότι στηρίζεται από τη Συρία και το Ιράν, καταδίκασε τη δράση της Fatah al Islam. Η Χισμπολάχ μάλιστα, που αποτελεί τη μοναδική ουσιαστικά πολιτική δύναμη στον νότιο Λίβανο με ποσοστά που πρέπει σήμερα να ξεπερνούν το 85%, κατηγορήσε την κυβέρνηση ότι βρίσκεται πίσω από τη δράση αυτής της οργάνωσης που στόχο έχει να πλήξει την ίδια την Χισμπολάχ. Αυτό της τον ισχυρισμό του στηρίζει και σε άρθρο του βραβευμένου Αμερικανού δημοσιογράφου Seymour Hersh που από τον Μάρτη κιόλας του 2007 είχε γράψει στο αμερικανικό περιοδικό New Yorker ότι η κυβέρνηση Σινιόρα χρηματοδοτεί την Fatah al Islam.

Το βέβαιο πάντως είναι ότι από το τέλος κιόλας του Λιβανοϊσραηλινού πολέμου στις 14 Αυγούστου του 2006, η Χισμπολάχ βρίσκεται σε συνεχή κόντρα με την κυβέρνηση Σινιόρα, την οποία θεωρεί όργανο των Αμερικανών και την οποία κάλεσε να παραι-

ηθεί μέσα από δυο τουλάχιστον συλλαλητήρια του ενός εκατομμυρίου που οργάνωσε το χειμώνα που μας πέρασε.

Ταυτόχρονα με τις εξελίξεις στον Λίβανο, τα δραματικά χαρακτηριστικά, μέσα από την ένοπλη σύγκρουση που ξέσπασε και την γρήγορη συντριβή της Φαταχ στην Λωρίδα της Γάζας. Οι εξελίξεις αυτές αλλάζουν τον πολιτικό χάρτη και ανατινάζουν, για δεύτερη φορά μετά τον Λιβανοϊσραηλινό πόλεμο του περασμένου καλοκαιριού, τους σχεδιασμούς των αμερικανών στην περιοχή. Από τον

στόχο για ίδρυση υποτελους στους αμερικανούς και ισραηλινούς παλαιστινιακού κράτους, στην Γάζα γεννιέται κράτος της Χαμάζ απόλυτα εχθρικό στην Αμερική και το Ισραήλ.

Η Φαταχ για πρώτη φορά έχασε τον έλεγχο των Άνοιξη του 2006 όταν σε εκλογές οι Παλαιστίνιοι έδωσαν την συντριπτική πλειοψηφία στην Χαμάζ, μια Σιιτική οργάνωση που Αμερικανοί και Ισραηλινοί συμπεριλαμβάνουν στον κατάλογο των τρομοκρατικών οργανώσεων. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για την συντριπτική πλειοψηφία των Παλαιστίνιων ότι η Φαταχ του Γιάσερ Αραφάτ, τον οποίο αντικατέστησε ο σημερινός πρόεδρος της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούτ Αμπας, είναι μια εκφυλισμένη κατάσταση. Λειτουργεί σαν διαμεσολαβητής στην σύγκρουση των αμερικανικών συμφερόντων με αυτά του τσακισμένων πληθυσμών στην Γάζα και την Δυτική Όχθη, πράγμα που τόσο ξεκάθαρα δείχνει για ακόμα μια φορά και η ανοικτή στήριξη Αμπας από την Κοντολίζα Ραϊς κατά την διάρκεια των τελευταίων

εξελίξεων. Ο Αμερικανός ακαδημαϊκός Νόαμ Τσόμσκι αναφέρει ότι για χρόνια οι Αμερικανοί έδιναν στην Παλαιστινιακή Αρχή της οποίας ηγετο η Φαταχ εκατοντάδες εκατομμύρια τον χρόνο. Το έκαναν χωρίς να ζητούν καν αποδείξεις για το που χρησιμοποιούνται αυτά τα λεφτά, πρακτική που δεν ακολουθούν πουθενά αλλού.

Η κοινωνία του Λιβάνου όπως και αυτή της Παλαιστίνης βρίσκονται βαθιά διχασμένες, περιχαρκαωμένες γύρω από δυνάμεις που είτε μάχονται ενάντια στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, είτε στηρίζονται από τους ιμπεριαλιστές. Η κυβέρνηση του Φουάτ Σινιόρα ζήτησε αμερικανική στρατιωτική βοήθεια για να συντρίψει την Fatah al Islam, πράγμα που οι Αμερικανοί δεν αρνήθηκαν. Μέρους μόνο μετά το ξέσπασμα των συγκρούσεων αυτή άρχισε να καταφθάνει στη Βηρυτό. Στην Παλαιστίνη ο πρόεδρος Αμπντού Αμπάς ζήτησε τα ίδια για να έχει την ίδια θετική αμερικανική ανταπόκριση.

Από την ήττα της Ισραηλινής στρατιωτικής μηχανής το περασμένο καλοκαίρι στο Λίβανο, και με δεδομένο το Βατερλό του Ιράκ, αλλά και την απόλυτη αδυναμία που δείχνουν οι Αμερικανοί να ελέγξουν το Ιράν, η στήριξη της μιας πλευράς στην εμφύλια σύγκρουση είτε στην Παλαιστίνη είτε στον Λίβανο, αποτελεί τη μοναδική πολιτική επιλογή για τους ιμπεριαλιστές, προς το παρόν τουλάχιστον. Οι δυσκολίες για τον αραβικό κόσμο είναι μεγάλες. Ο θρησκευτικός και εθνικός χαρακτηρισμός δραματικά τις δυνατότητες συμμαχιών. Και από εδώ πηγάζει η δυνατότητα των ιμπεριαλιστών να ελέγξουν ακόμα τους λαούς του κόσμου.

Και όμως, κατάργηση των εθνικών και θρησκευτικών διαχωρισμών δημιουργεί αυτόματα μια δεξαμενή χιλιάδων οργανώσεων, δισεκατομμυρίων ανθρώπων, σε εκατοντάδες χώρες, από την οποία θα αντλούνται οι δυνάμεις στον αγώνα ενάντια στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Σωτήρης Βλάχος

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΙΞΕΔ

Δημοκρατία

Συγκλονιστική ήταν η εξέλιξη των επισκοπικών εκλογών για την πλήρωση της θέσης στη μητρόπολη Ταμασού και Ορεινής. Μεγάλος νικητής ο Ησαΐας Κυκκώτης, ο οποίος ήταν και το αδιαφιλονίκητο φαβορί αφού όπως απεδείχθη τελικά έτρεξε ουσιαστικά χωρίς αντίπαλο.

Επιστήμη

Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης μάς πληροφορούν ότι κορυφαίοι Βρετανοί αστρονόμοι δηλώνουν πεπεισμένοι πως σε μια δεκαετία περίπου θα έχουν τις αποδείξεις που ψάχνουν για την ύπαρξη νοήμων όντων σε απομακρυσμένους πλανήτες.

Οι πρόσφατες ραγδαίες τεχνολογικές εξελίξεις επιτρέπουν στους επιστήμονες να παρατηρούν παρατηρήσιμους με τη γη πλανήτες ενισχύοντας σημαντικά τις πιθανότητες εντοπισμού εξωγήινης ζωής.

Κάτι τέτοια ακούουν οι άνθρωποι με τα μάυρα και βγαίνουν έξω από τα υπερπολυτελή ράσα τους.

Ψεύτες

Τέλειωσε με επιτυχία η Σύνοδος των Οχτώ πλουσιότερων χωρών και οι απανταχού μη προνομιούχοι χαίρονται και αγάλλονται. Δισεκατομμύρια πολλά θα εισρεύσουν στα ταμεία των αναπτυσσόμενων χωρών και οι φτωχοί θα φάνε επιτέλους ψωμί.

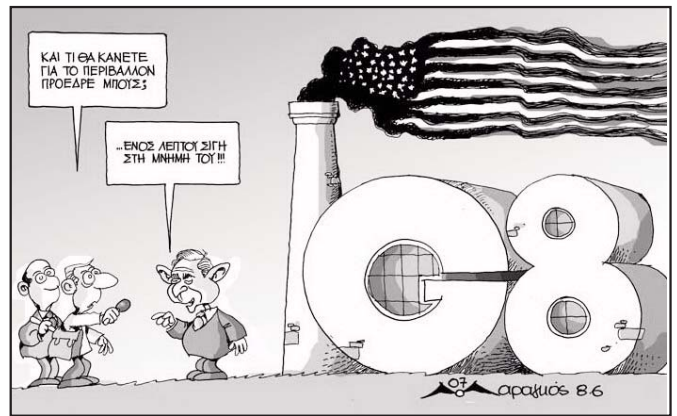
Η θερμοκρασία του πλανήτη θα σταθεροποιηθεί, το διοξείδιο του άνθρακα θα μειωθεί και η μύτη των οχτώ χουβαρτάδων θα μεγαλώνει σαν τη μύτη του ΠΙΝΟΚΙΟ μέχρι οι κολασμένοι του κόσμου πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους.

Θαύμα

Πράγματα και θαύματα συμβαίνουν στο χωριό Κόρνος στη νήσο Κύπρο. Στην εκκλησία του χωριού, το καντήλι του Αγίου και οσιομάρτυρα Προδρόμου πραγματοποιεί αζυμούθιο γύρω από το κέντρο βάρους του. Η τροχιά που πραγματοποιεί είναι ελλειπτική και προσαρμόζει με την τροχιά του πλανήτη Ποσειδώνα γύρω από τον ήλιο, κάτι που συμβαίνει με πολλά ουράνια σώματα στο ηλιοκεντρικό μας σύστημα. Πλήθη πιστών πλαισιούμενοι από τον καντηλανάφτη του πάνσεπτου ναού επισκέπτονται το καντήλι και του απονέμουν τις πρόπτουρες τιμές.

Αγανάκτηση

Πλήρη ευαρέσκεια εξέφρασαν οι ιδιοκτήτες φρουταριών μετά από εξάμηνες διαπραγματεύσεις με τους αρμόδιους του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Ως δείγμα της ευαρέσκειας τους αυτής δεσμεύθηκαν να προσφέρουν επι καθημερινής βάσεως στους αξιωματούχους του Υπουργείου όλα τα σάπια φρούτα όπως και τα ληγμένα ζαρβαβατικά που είναι για πέταμα.

Κλέφτες

Τεράστια επιτυχία σημείωσε η παράσταση Κυπρίων ταχυδακτυλουργών στο χωριό Κάθηκα στην Πάφο. Η επιτυχία της πρωτοποριακής ομάδας έγκειται στο γεγονός ότι ολοκλήρωσε το έργο της εν κρυπτώ, κινούμενη στο βρώμικο παρασκήνιο κάτι που έγινε δεχτό με ακατονόμαστες υβρισίες εκ μέρους του κοινού. Συγκεκριμένα η εν λόγω ομάδα κατάφερε με περίτεχνες ενέργειες να εντάξει στις οικιστικές και τουριστικές ζώνες τεμάχια που δεν είχαν από την Κοινοτική Αρχή.

Ανεύθυνοι

Σε δημοτικό σχολείο στην Αγλαντζιά πραγματοποιήθηκε με επιτυχία διαγωνισμός, ο οποίος κινήθηκε στα πρότυπα της βασιλόπιτας με το τυχερό φλουρί την Πρωτοχρονιά. Στο διαγωνισμό αναδείχθηκε τυχερή μαθήτρια της έκτης η οποία βρήκε σε τυρόπιτα ένα κομμάτι συμπαγές ελαστικό μήκος πέντε εκατοστών με συμβολική αξία. Περιχαρής η μαθήτρια ενημέρωσε τη διευθύντρια του Σχολείου η οποία της ευχήθηκε μη χειρότερα.

Κροκόδειλοι

Οργή και αγανάκτηση προκάλεσε ανάμεσα στους ακραιφνείς όσον και ελληνοπρεπείς συμπατριώτες μας η δημοσίευση της λίστας της ντροπής, του κατάπτυστου καταλόγου των προσφύγων που προσέφυγαν στην Επιτροπή αποζημιώσεων της Τ.Δ.Β.Κ. Ιδιαίτερα απογοητευμένοι παρουσιάζονται οι συμπατριώτες μας που πήραν μέρος στο φασιστικό πραξικόπημα, οι πολέμιοι της επαναπροσέγγισης αλλά και οι πολιτικές εκείνες δυνάμεις που για τον άλφα ή βήτα λόγο αντιτίθενται εν κρυπτώ στην επάνωση της Κύπρου. Μαζί τους συνασπίστηκαν και οι κύριοι που με αφανείς διαδικασίες εκμεταλλεύονται τουρκοκυπριακές περιουσίες φοβούμενοι ανταλλαγή περιουσιών. Όλοι αυτοί οι κροκόδειλοι ανήγγααν την υποκρισία σε θεσμό και τον εθνικισμό σε αρετή, ξεσπάθωσαν ενάντια στα θύματα της αρρωστημένης νοοτροπίας τους τα οποία άρχισαν να αντιλαμβάνονται τη βρωμιά του παρασκήνιου που παίζεται τόσα χρόνια εις βάρος τους.

Ο Αντι-αντιδραστικός

Οι δημοτικοί εργάτες στον αγώνα

Οι τρεις χιλιάδες εργατοϋπάλληλοι στην Τοπική Αυτοδιοίκηση πραγματοποίησαν δίωρη στάση εργασίας στις 5 του Ιούνη. Με αυτή τους τη στάση έστειλαν το μήνυμα ότι οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα δεν θα παραμείνουν απλοί θεατές και να παρακολουθούν την εργοδοσία να υλοποιεί την πολιτική της. Θα αντισταθούν με τη δύναμη της οργανωμένης πάλης, της διεκδίκησης και της προστασίας των δικαιωμάτων τους.

Η ακολουθούμενη από την κυβέρνηση πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων στους Ημικρατικούς Οργανισμούς και την Τοπική Αυτοδιοίκηση, κάτω από την ομπρέλα του μορατόριουμ στις προσλήψεις, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην μείωση θέσεων εργασίας και στην αποφυγή συμπλήρωσης θέσεων που κενώνονται, ολοκληρώνοντας έτσι το παζλ της γενικότερης αντεργατικής πολιτικής του κουτσουρέματος και των μειώσεων των δικαιωμάτων των εργατοϋπαλλήλων.

Από τη στιγμή που οι συντεχνίες αποδέχτηκαν τα γελοία επιχειρήματα και συγκατατέθηκαν στις μειώσεις του μισθού και των ωφελημάτων των νεοπροσληφθέντων υπαλλήλων, σηματοδοτήθηκε το πτωχόρισμα και άνοιξε η όρεξη

του κράτους και των εργοδοτών για περαιτέρω απαιτήσεις. Ο κόμπος έχει προ πολλού φθάσει στο χτένι. Η εργατιά μαζί με την ηγεσία της πρέπει με σοβαρότητα να σχεδιάσει τη δική της πολιτική και να μπει στον αγώνα για ανακο-

πή πολιτικών παρωχημένων εποχών. Το εργατικό κίνημα δεν πρέπει να αφήσει περιθώρια σε πολιτικές που στερούν το δικαίωμα εργασίας και οδηγούν τον κάθε εργαζόμενο, Ελληνοκύπριο, Τουρκοκύπριο ή αλλοδαπό, στην μέγκενη της εκμετάλλευσης.

Η πρόσφατη στάση εργασίας στην Τοπική Αυτοδιοίκηση πρέπει να αποτελέσει την απαρχή νέων αγώνων και κινητοποιήσεων. Η μαζική συμμετοχή των εργατοϋπαλλήλων στην απεργία φανερώνει τις έντονες ανησυχίες για τη διατήρηση του δικαίωματος τους για εργασία. Φανερώνει επίσης την απάντησή τους για το σεβασμό που πρέπει να έχει το κράτος έναντι τους.

Επειδή τίποτε δεν χαρίζεται, οι εργαζόμενοι εξαναγκάζονται να πάρουν το γνωστό στην ιστορία δρόμο, το δρόμο της πάλης για πρόστιπη των στοιχειωδών δικαιωμάτων τους.

Εργατοϋπάλληλος

Η προοπτική της λύσης

Η εκλογή στις ερχόμενες προεδρικές εκλογές ενός αριστερού προέδρου θα μπορούσε να ανοίξει νέους ορίζοντες σε ό,τι αφορά την προοπτική λύσης του κυπριακού προβλήματος.

Ενας αριστερός πρόεδρος που θα λειτουργήσει στη βάση των συνολικών συμφερόντων (Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων) θα μπορούσε από την πρώτη κιόλας μέρα της εκλογής του να επιδιώξει συνάντηση με τον Ταλάτ και μαζί να επεξεργαστούν ένα σχέδιο λύσης που θα λαμβάνει υπόψη της ανησυχίες και ανασφάλειες και των δύο κοινοτήτων και ταυτόχρονα θα στοχεύει στο να εξυπηρετήσει ολόκληρο τον κυπριακό λαό.

Η ύπαρξη και μόνο αριστερού προέδρου και στην Ε/κυπριακή κοινότητα θα έφερνε ξανά τους Τ/κύπριους σε θέση μάχης μετά από 4 χρόνια απογοήτευσης και μαρσαμού που είδαμε να συμβαίνει μετά το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, γεγονός που μετέφερε το κέντρο βάρους των επιδιώξεων των Τ/κυπρίων στην αναγνώριση τους διεθνώς σαν οντότητας και την οικονομική τους ανάπτυξη, παρά στη συνέχιση των αγώνων τους για τη λύση και την επανένωση.

Σίγουρα το 2004 ήταν μια τρομακτική ευνοϊκή συγκυρία για τη λύση από άποψη συνθηκών που επικρατούσαν τόσο στο Βορρά αλλά και στην Τουρκία. Αν και οι συνθήκες που επικρατούν σήμερα δεν είναι οι ίδιες, εντούτοις με έναν αριστερό πρόεδρο που θα έκανε τομή ανάμεσα σε άνοιγμα απέναντι στους Τ/κύπριους και απέναντι στην Τουρκία θα μπορούσε να ανοίξει νέους δρόμους και να φέρει μια νέα αισιοδοξία για το μέλλον συνολικά της Κύπρου και για ολόκληρη την περιοχή.

Εδαφικές διευθετήσεις, αποχώρηση των στρατευμάτων, επιστροφή άμεσα σημαντικού αριθμού προσφύγων και άλλα ζητήματα που αφορούν τον τρόπο διοίκησης του ομόσπονδου κράτους και των εξουσιών των δύο ομόσπονδων κρατών εύκολα θα μπορούσαν να συμφωνηθούν στα πλαίσια του οράματος για μια νέα ενωμένη Κύπρο με διζωνικό-δικοινοτικό χαρακτήρα.

Μια νέα ενωμένη Κύπρο όπου την εξουσία θα τη συνδιαχειρίζονται οι δυο κοινότητες χωρίς τάσεις επιβολής της μιας πάνω στην άλλη, μια Κύπρος πολυπολιτισμική θα μπορούσε να καταστεί παράδειγμα για ολόκληρη την περιοχή, και ταυτόχρονα θα την έφερνε σε κατάσταση οργασμού σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, πολιτιστικό κ.λπ.)

Θα μπορούσε η Κύπρο να αποτελέσει το συνεκτικό κρίκο μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας (σε αντίθεση με ό,τι επεκράτησε τον τελευταίο αιώνα που αποτελούσε σημείο τριβής) και θα την μετέτρεπε μέσα στις σημερινές συνθήκες ανάπτυξης του εμπορίου, των μεταφορών, τηλεπικοινωνιών κ.τ.λ. σε κέντρο ενός άνευ προηγουμένου και πέρα από κάθε φαντασία Μεσογειακού παζαριού, με όλα τα οφέλη που αυτό θα συνεπάγεται για την οικονομία και τα συμφέροντα του λαού της και ολόκληρης της περιοχής.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

Η εξέγερση των Τ/κυπρίων το 2003 ανάγκασε τον Ντενκτάς να ανοίξει τα οδοφράγματα σε μια απέλπιδα προσπάθεια να εκτονώσει την πίεση που ασκείτο πάνω στο καθεστώς του και να αποφύγει την ανατροπή του. Τα οδοφράγματα άνοιξαν αλλά ο Ντενκτάς δεν απέφυγε την πτώση του.

Τέσσερα χρόνια μετά το άνοιγμα των πρώτων οδοφραγμάτων παραμένουν ακόμα αρκετά τέτοια για να θυμίζουν το διαχωρισμό και να μπαίνουν εμπόδιο στην ελεύθερη διακίνηση και επικοινωνία μεταξύ Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων.

Ακόμα και οδοφράγματα όπως της Λήδρας και του Πύργου-Λιμνίτη-Κοκκίνων, που το άνοιγμα τους θα

ολόκληρης κοινότητας που ζούσε, ανέπνεε και αγωνιζόταν ενάντια στο στάτους που της επιβλήθηκε από τα γεγονότα του '74.

Με την κατάρρευση των οδοφραγμάτων καταρρέουν και τα στεγανά που κρατούσαν την ιστορική αλήθεια εγκλωβισμένη για τα εγκλήματα των εννικιστών και πατριωτών την περίοδο πριν από το '74. Με την κατάρρευση τους συνειδητοποιεί ολος αυτός ο

εξυπηρετούσε αφάνταστα τους πολίτες παραμένουν ερμητικά κλειστά σαν αποτέλεσμα του παιχνιδιού που παίζεται από τους κυβερνώντες. Ποιοι όμως έχουν συμφέρον από την ύπαρξη οδοφραγμάτων; Πρώτα οι εθνικιστές και στις δυο πλευρές που είναι τα όνειρα τους να καταρρέουν με το άνοιγμα των οδοφραγμάτων και την ύπαρξη τους να κλυδωνίζεται γιατί αυτή είναι άρρηκτα δεμένη με την ύπαρξη του αντίπαλου δέους. Μια άλλη μερίδα που δεν θάθελε με τίποτα το άνοιγμα των οδοφραγμάτων και ίσως πιο σημαντική από τους πρώτους είναι όλοι αυτοί που με το διαχωρισμό συντηρούν είτε συμφέροντα είτε την εξουσία τους.

Προπαγάνδα και «αγώνες» κτίστηκαν τις προηγούμενες δεκαετίες στη βάση της ύπαρξης οδοφραγμάτων και της απαίτησης για κατεδάφιση τους. Σήμερα οι ίδιοι άνθρωποι που εστίαζαν το Κυπριακό μόνο σαν πρόβλημα κατοχής και ύπαρξης οδοφραγμάτων, με την κατεδάφιση μερικών από αυτά, βρέθηκαν σε κενό αέρος μη έχοντας τίποτα να προτείνουν και τίποτα να κάνουν με την άλλη κοινότητα που για 30 χρόνια βρισκόταν στην απομόνωση.

Το άνοιγμα των οδοφραγμάτων όπως και η εξέγερση των Τ/κυπρίων που προηγήθηκε ήταν από τα πιο ιστορικά γεγονότα που συνέβησαν ποτέ στην Κύπρο. Με το άνοιγμα των οδοφραγμάτων κατέρρευσαν μύθοι που κτίστηκαν και συντηρούνταν από πολιτικάντηδες και ΜΜΕ. Μύθοι για την αδυναμία συνύπαρξης Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων, για την ύπαρξη στο Βορρά απλά και μόνο ενός κατοχικού στρατού, χωρίς μια εικόνα από την καθημερινή ζωή μιας

κόσμος που ήρθε σε επαφή με την άλλη πλευρά τη ρεαλιστικότητα της διζωνικής ομοσπονδίας αφήνοντας πίσω το μεγαλοιδεασμό της επιστροφής στη Ζυρίχη και στην Ενιαία Κύπρο (σήμερα στην Κερύνεια μπορεί να ζουν μέχρι και 30 χιλιάδες άνθρωποι σε αντίθεση με 4-5 χιλιάδες πριν το '74).

Η κατάρρευση των οδοφραγμάτων όπως και το άνοιγμα κάθε νέου οδοφράγματος και κάθε δρόμου που ευκολύνει την επαφή μεταξύ των δύο κοινοτήτων ανοίγει νέους ορίζοντες

για όσους θέλουν να δουν και να παλέψουν για να κτίσουν το μέλλον χωρίς τις αγκυλώσεις, τα μίση και τους φανατισμούς του παρελθόντος. Οσο περισσότερο έρχονται σε επαφή και ανταλλαγές σ' οποιοδήποτε επίπεδο οι δυο κοινότητες έχουν να συνεισφέρουν στην κατεύθυνση για το κτίσιμο ενός νέου δικοινοτικού και

ομόσπονδου κράτους. Όσο πιο μεγάλη η εμπιστοσύνη που κτίζεται τόσο πιο ισχυρά θα είναι και τα ομόσπονδα στοιχεία και χαρακτηριστικά του νέου κράτους σε αντίθεση με την αποξένωση που σήμερα επιδιώκεται από κάποιους κύκλους, κυβερνητικούς και μη, που στο μόνο που οδηγούν είναι στο μόνιμο διαχωρισμό και στα δύο κράτη ή στη χειρότερη γι' αυτούς περίπτωση σε κράτος με έντονα τα διαχωριστικά (συνομοσπονδιακά) χαρακτηριστικά στοιχεία. Το γιατί η κυβέρνηση του Τάσσου δεν έχει πάρει καμιά ουσιαστική πρωτοβουλία για το άνοιγμα νέων οδοφραγμάτων μέχρι σήμερα εξηγείται απλά σαν αποτέλεσμα της λογικής της εδραίωσης της διχοτόμησης σαν η δεύτερη καλύτερη λύση, εφόσον η υποταγή της Τ/κυπριακής κοινότητας και η επιστροφή στο ενιαίο κράτος δεν μπορούν να επιτευχθούν με τις νέες πραγματικότητες όπως έχουν διαμορφωθεί μετά το '74.

Αν ο Τάσσος έκανε κάποιες σπασμαδικές κινήσεις όπως με το ριζισμό του φυλακίου της Λήδρας και του Λιμνίτη είναι γιατί αναγκάστηκε μετά από αφόρητες πιέσεις τόσο στο εσωτερικό από τους πολίτες που ξεσηκώθηκαν και απαιτούσαν το άνοιγμά τους, αλλά και σαν αποτέλεσμα εξωτερικών πιέσεων και δη των Ευρωπαίων που δεν μπορούν να κατανοήσουν πώς θέλουμε από τη μια να είμαστε σε μια Ευρώπη χωρίς σύνορα και από την άλλη να θέλουμε να συντηρούμε τείχη ανάμεσα σε δυο κοινότητες, σε μια Κύπρο του 2007 που έχει ήδη ενταχθεί ολόκληρη στην Ε.Ε., παίζοντας ουσιαστικά το ίδιο παιχνίδι που είδαμε από τον τουρκικό στρατό τα προηγούμενα 30 χρόνια.

Αν θα ανοίξουν νέα οδοφράγματα και όλα τα οδοφράγματα θα γίνει μόνο και μέσα από τη συνέχιση του αγώνα από τους ίδιους τους πολίτες. Ένας αγώνας που πρέπει να ενταθεί την επόμενη περίοδο αναγκάζοντας τους κυβερνώντες να αφήσουν τα επικοινωνιακά παιχνίδια και να ευθυγραμμιστούν με τη θέληση των μαζών.

Οι επιτροπές για το άνοιγμα των οδοφραγμάτων που έχουν κτιστεί από απλούς πολίτες και από τις δυο κοινότητες θα συνεχίσουν τον αγώνα και το πλάτημά τους μέχρι που το πιο πολύτιμο ίσως αγαθό στις σημερινές συνθήκες, της ελεύθερης διακίνησης και επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων, γίνει πραγματικότητα χωρίς την παρεμβολή οποιοδήποτε περιορισμών.

ΕΚΘΡΑΞΗ

Τριάντι χρόνια από την απομάκρυνση του Ντενκτάς από την ηγεσία των Τουρκοκυπρίων, και οι στόχοι όλης της πολιτικής σταδιοδρομίας του φαίνεται να υλοποιούνται ένας ένας. Η απόρριψη του σχεδίου Ανάν, σε αντίθεση των όσων διαβεβαίωνε η κυβέρνηση Τάσου Παπαδόπουλου, οδηγεί σταθερά στην απόλυτη νομιμοποίηση της ανάπτυξης πάνω σε ελληνοκυπριακές περιουσίες, στην απόρριψη όλων των προσφυγών Ελληνοκυπρίων στα διεθνή δικαστήρια, στη ραγδαία αύξηση και νομιμοποίηση των εποίκων, στον αποκλεισμό και του τελευταίου πρόσφυγα από τη δυνατότητα επιστροφής, στο άνοιγμα του λιμανιού της Αμμοχώστου, του αεροδρομίου της Τύμπου, στην ίδια τη διχοτόμηση και διεθνή αναγνώριση.

Και όμως η Κύπρος πέρασε από πρωτόγνωρες, ιστορικές στιγμές, όταν η πλατφόρμα «Αυτή η Χώρα είναι Δική Μας» που είχε δημο-

τενεκέ της ιστορίας διότι κατηγορείτε σαν προδότες και συνεργάτες των Ελληνοκυπρίων τους ανθρωπώπους που θέλουν ειρήνη, δημοκρατία και ένταξη στην ευρωπαϊκή ένωση...

...Αρκετά ως εδώ. Ερχόμαστε σαν παλιρροϊκό κύμα, σαν κύμα της ειρήνης...Εμείς οι άνθρωποι της Τουρκίας, της Ελλάδας, οι Τουρκοκύπριοι, οι Ελληνοκύπριοι, που θέλουμε ειρήνη, ερχόμαστε. Θα καταστρέψουμε όλα τα εμπόδια που βάζετε, όλα τα φασιστικά σας φράγματα. Δεν θα βρείτε τρύπα να κρυφτείτε... Θέλουμε να βάλουμε τέλος στο οικοδόμημα σας της λεηλασίας... Θέλουμε να αγκαλιάσουμε όλους τους λαούς του κόσμου.

Καμιά εξέλιξη στο διεθνές επίπεδο, καμιά προσέγγιση στο διπλωματικό, δεν θα μπορούσε να ανοίξει τόσο διάπλατα τις πόρτες στις δυνατότητες λύσης και ειρήνης από ό,τι μια τέτοια εξέλιξη, ένα τέτοιο παλλόμενο πλήθος που τόσο μαζικά, για πρώτη φορά,

κική εισβολή του 1974. Το πανηγυρικό κλίμα μέσα στο οποίο συναντηθήκαν μαζικά, μετά από τριάντα χρόνια, αποτελεί εμπειρία που θα συνοδεύει εκατοντάδες χιλιάδες Τουρκοκύπριους και Ελληνοκύπριους σε όλη την υπόλοιπη ζωή τους. Όλες οι προϋποθέσεις για να δοθεί τέλος στην εθνική διαμάχη στην Κύπρο ήταν πια έτοιμες.

Οι εξελίξεις όμως που ακολούθησαν στο επίπεδο των πολιτικών ηγεσιών στην ελληνοκυπριακή κοινότητα, δεν αποτέλεσαν συνέχεια της λογικής που είχε κτίσει η νέα κατάσταση. Η ελληνοκυπριακή αριστερά όχι μόνο δεν στήριξε ανοικτά τους

ανάγκη μικρής έστω τουρκοκυπριακής στήριξης για να μπορούν νομοθετήματα να εγκριθούν και πάνω από όλα οι προστατευτικές διατάξεις που θα εμπόδιζαν τους Ελληνοκύπριους να μετατραπούν σε πλειοψηφία στο τουρκοκυπριακό συνιστών κράτος εκποτιζοντας έτσι την τουρκοκυπριακή εκπροσώπηση, ήταν διατάξεις που είχαν γίνει από όλους αποδεκτές, και που παρόλα αυτά αποτέλεσαν, μαζί με τα παραπλανητικά στοιχεία για το κόστος της λύσης, το βαρύ πυροβολικό της καμπάνιας του ΟΧΙ. Τα επακόλουθα σήμερα είναι μια τεράστια οπισθοχώρηση που θα μπορούσε κάλλιστα να αποτελέσει

Η προδομένη εξέγερση

Τριάντι χρόνια μετά

υργηθεί το καλοκαίρι του 2000 στην τουρκοκυπριακή κοινότητα και ένωσε κάτω από ένα λάβαρο - το λάβαρο της ανπινενκτασικής πάλης, για λύση, ειρήνη και επανένωση - όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις μαζί με όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης, κατάφερε το φθινόπωρο του 2002 να συντονιστεί με τις τουρκοκυπριακές μάζες.

Στις 27 του Νιόβρη του 2002, δεκαέξι μέρες μετά την κατάθεση του σχεδίου Ανάν και 23 μετά την άνοδο του Ερντογάν στην εξουσία η τουρκοκυπριακή κοινότητα συγκλονίστηκε από ένα συλλαλητήριο 30 χιλιάδων ανθρώπων. Εκ μέρους της Πλατφόρμας το συλλαλητήριο προσφώνησε ο Αχμέτ Μπαρτζίν, πρόεδρος της συνεχιζόμενων καθηγητών. Η ομιλία του αποτέλεσε καταιγισμό ενάντια στο καθεστώς και μνημείο ελπίδας για το μέλλον:

...Είσατε φασίστες δικτάτορες. Θα σας στείλουμε στον σκουπιδο-

όρθωνε το ανάστημά του απέναντι στο στρατιωτικό καθεστώς. Το σαραντάχρονο σκηνικό της Κύπρου ανατρεπόταν αποφασιστικά και απόλυτα, στην Κύπρο δινόταν μοναδική ευκαιρία μιας νέας ελπίδας.

Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν, το συλλαλητήριο στις 27 του Νιόβρη ακολούθησαν άλλα τρία ακόμα μεγαλύτερα στα οποία κυριάρχησαν τα συνθήματα «Ντενκτάς παραιτήσου - Κανένας δεν σε εμπιστεύεται - Η ειρήνη στην Κύπρο δεν μπορεί να εμποδιστεί». Η τεράστια απομόνωση αλλά και η πίεση πάνω στο καθεστώς το έσπρωξαν στο άνοιγμα των οδοφραγμάτων στις 23 του Απριλίου του 2003 που αποτέλεσε το πρώτο ρήγμα στον απόλυτο διαχωρισμό που επέβαλαν οι ελληνικό πραξικόπημα και η τούρ-

ηγέτες της πάλης ενάντια στο Ντενκτασικό καθεστώς, αλλά αρνήθηκε να προσδώσει οποιαδήποτε σημασία στα γεγονότα, συνέχισε να θεωρεί ότι τίποτα δεν είχε αλλάξει και στήριξε τη διακυβέρνηση Παπαδόπουλου που αναβίωσαν στον εικοστό πρώτο αιώνα τις πιο σκοτεινές και εθνικιστικές στιγμές του Γιωρκατζηκού παρακράτους και των δικαιοδικών συγκρούσεων.

Το σχέδιο Ανάν που αποτέλεσε το λάβαρο των Τουρκοκυπρίων στον αγώνα για ανατροπή ενός τυραννικού καθεστώτος, έγινε αποδεκτό από την κυβέρνηση Παπαδόπουλου με μοναδικό όρο τη συμπλήρωση των κενών στη νομοθεσία μέχρι τον Δεκέμβριο του 2003 που ο Ντενκτάς έχασε την εξουσία και τον έλεγχο της τουρκοκυπριακής κοινότητας. Από τον Ιανουάριο του 2004, όταν πια το Σχέδιο υιοθέτησε η νέα τουρκοκυπριακή διακυβέρνηση, μέχρι και το Δημοψήφισμα, το Σχέδιο αναθεματίστηκε με τρόπο που πάγωσε την ελληνοκυπριακή κοινωνία. Οι κατηγορίες εναντίον του, μαζί με όλη τη συκοφαντία και παραπλάνηση που τις συνοδεύσαν, αποτέλεσαν κατηγορίες ενάντια στην ομοσπονδιακή λύση που από το 1977 η ελληνοκυπριακή διπλωματία είχε αποδεκτεί και μέσα στα πλαίσια της οποίας διαπραγματευόταν. Οι παρεκκλίσεις από το ευρωπαϊκό κεκτημένο, η ίση εκπροσώπηση σε κάποια τουλάχιστον σώματα, η

αρνητικό επίτευγμα χωρίς ιστορικό προηγούμενο. Όχι μόνο η λύση είναι πιο μακριά από ποτέ, όχι μόνο είμαστε στα πρόθυρα πραγματοποίησης όλων των στόχων της πολιτικής Ντενκτάς, αλλά η διακυβέρνηση Παπαδόπουλου

έχει καταφέρει σε μεγάλο βαθμό να κάνει αποδεκτή σε σημαντική μερίδα των Ελληνοκυπρίων τη λύση της διχοτόμησης. Η πολιτική της εξουσίας Παπαδόπουλου είναι κοντά στο να κάνει αποδεκτά και στις δυο κοινότητες αλλά και στον διεθνή χώρο τα αποτελέσματα που άφησαν πίσω τους το πραξικόπημα και η εισβολή, παρά τις πιο ευνοϊκές συνθήκες που θα μπορούσαν ποτέ να παρουσιαστούν. Η Αριστερά βρίσκεται μπροστά σε ιστορικές ευθύνες...

Σωτήρης Βλάχος

ΕΚΘΡΑΞΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Άννης Κομνηνής 8

T.K. 25475

1310 Λευκωσία

ΤΗΛ. 22757553 - 99455169

Φαξ: 22767540

Email: sosialistiki@cytanet.com.cy

Γράψου συνδρομητής

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο

Εσωτερικό €6.00

Ευρώπη €10.00

Αμερική

Αυστραλία €12.00

